

Camí Ral₂₅

Butlletí informatiu i d'opinió Vila de Copons

Gener de 2008 número 25 / Butlletí / Full municipal / Calendari 2008

Ajuntament de Copons

Butlletí informatiu i d'opinió Vila de Copons
Edita: Ajuntament de Copons, Àrea Municipal de Cultura
Àngel Guimerà, 8, 08281 Copons, Anoia, Tel. 938 090 000 Fax: 938 090 013
Correu electrònic: camiral@copons.net
Disseny i maquetació: ESPAI GRÀFIC, Igualada
Dipòsit legal: B-7571-96
Tiratge: 1.000 exemplars

Publicació periòdica / Distribució gratuïta
Imatge portada: Teulada de Cal Pere Torras Foto: Elisenda Mercadal Segura
Coordinació: Elisenda Mercadal Segura i Nuri Pons Torrents
Agraïm la col·laboració de Xènia Riba Ruiz

FE D'ERRADES:
En l'anterior Camí Ral Número 24, a la pàgina 16:
Les fotografies del Rei Melcior són cedides per Joan
Closa Pujabet

Els articles publicats a Camí Ral reflecteixen solament l'opinió dels autors, no forçosament la de l'Ajuntament.

Sumari	
3	Editorial
4	Biografies coponenques: Roc Brufau Comas (1739-1807)
5	Comerç i consum d'indianes al S. XVIII: Conferència d'Assumpta Muset al Museu d'Història de Sabadell
5	Els negociants de Copons: Conferència de Jaume Ortínez a l'AUGA
6	Document: Acord al carrer del Mur
7	En Roc a Donosti
8	Va de pastors. Primera part : En Miliu del Pams
9	Llegenda: El nom de la vila de Copons
10	El Tió
11	Els Mossos d'Esquadra a La Caseta de l'Hort
12	La Castanyada
13	Santa Cecília a La Caseta de l'Hort: Va de mnúsica!!!
13	Nou curs escolar
14	Concurs Infantil de dibuix Festa Major 2007
16	Conte de la formiga i l'elefant
17	L'infant que cercava el Nadal
18	XXVIII Anys de Reis
20	Festa Major d'estiu 2007: Nou dies sense descans...
21	Plantada paperera
21	Orquestra Segle XXI
21	Del Roc de Copons
22	Festa Negociants i Traginers 2007
24	Exposició Artesania Tot-Pell
24	Hereu i Pubilla 2007
25	L'espectacle "A ritme de gegants" de Noè Rivas
25	Tarda de titelles a La Barraca
26	Ja en tenim 60
27	Resum de fets, activitats i actes. Estiu i tardor 2007
28	Un espai web
28	L'ampliació i millora de la Piscina Municipal es posposa fins l'hivern vinent
29	Les plantes màgiques
30	Cinc minuts per plegar
31	Reflexió dels Coponencs i Coponenques
31	Pels Reis desitjo una plaça
31	Poema : Els pares
32	La tardor del cigronet celebra la seva tercera edició
32	El ple del Consorci de l'Alta Anoia va elegir nou president
33	Servei meteorològic
34	Resum dels partits de futbol
35	Excursió a peu de Solsona a Copons
36	El nostre entorn natural: Esquirol / Talp
37	Receptes franceses: Gisela Auleda i Caldés
38	Senyeres: El Balç de les Forques. Copons
39	Transports
39	Telèfons d'interès

Editorial

Ja hem arribat al núm. 25 !!!!!!!

Teniu a les mans el número 25 de Camí Ral.

Camí Ral es un canal de comunicació propi, gràcies el qual hem pogut compartir durant tots aquests anys notícies, successos, opinions, històries i diferents activitats que caracteritzen el nostre poble.

Tenint en compte les dificultats que hem tingut per consolidar-lo, estem més que satisfets. Com sabeu, hem obtingut dos importants premis i també les felicitacions de molta gent.

Però perquè Camí Ral pugui tenir una continuïtat i no perdi la força que té, necessita que tothom hi participi d'una manera o altra, col·laborant-hi amb articles, opinions, idees, consells, imatges, etc.. o donant un cop de mà a l'hora de coordinar-lo.

Doncs ja ho sabeu, totes les ajudes són bones. Animeu-vos!!

Biografies coponenques

Roc Brufau Comas (1739-1807)

Assumpta Muset Pons, Doctora en Història

Comerç i consum d'indianes al S.XVIII

Conferència d'Assumpta Muset al Museu d'Història de Sabadell

Elisenda Mercadal Segura

Al carrer del Mur número 8 hi ha una portada amb dues inicials gravades al dentell: una R i una B, i una data: 1780.

Tal com ja vaig explicar en el meu llibre Carrers i cases de Copons, les lletres responen al nom i al cognom de Roc Brufau, que era el propietari de la casa i la persona que la va fer construir, i la data, l'any en què va ser erigida.

Roc Brufau Comas va néixer a Copons l'any 1738, en el si d'una família de camperols i negociants. El seu pare, Antoni Brufau Turull, feia de pagès, mentre que el seu oncle, Josep Brufau Turull, va associar-se amb dos convilatans: Ramon Aribau i Jacint Romeu. Junts van fundar una companyia dedicada als “negocis de mercaderies”, amb seu a Andújar (Jaén), que va estar activa durant tota la segona meitat del segle XVIII. En aquesta mateixa societat s'integraren, tal com era habitual en la diàspora coponenca, Roc i el seu germà petit, Francesc.

El nostre protagonista va contraure noces l'any 1766 amb Maria Brunet Estrada, filla de Pere Joan Brunet, que exercia el comerç a Segòvia. Tres de les seves quatre germanes –Teresa, Llúcia i Anna– i els seus dos germans –Josep i Francesc– també es van casar amb fills i filles de grans comerciants coponencs. Aquestes aliances matrimonials van contribuir a enfortir encara més els lligams que la família, i molt especialment el seu patriarca, Roc Brufau, mantenia amb les grans nissagues dels Jover, els Vidal, els Segura o els Romeu, amb les quals compartia lligams de sang i interessos empresarials.

Ell, per la seva banda, va continuar unit a la societat familiar, establerta ara a Granada i formada a principis del segle XIX per l'esmentat Roc Brufau, pel seu germà polític, Francesc Segura, i per Ramon Giralt, cunyat del seu fill –Tomàs Brufau Brunet–.

Roc Brufau va fer testament l'any 1801 davant de Francesc Miralpeix, notari dels Prats de Rei i va morir a Copons, sis anys més tard. ■

Casa del carrer del Mur número 8, actualment Cal Parés

El passat 23 d'octubre de 2007, la historiadora Assumpta Muset i Pons va fer una conferència al Museu d'Història de Sabadell, en el marc d'una exposició sobre indianes, en la qual va parlar de la seva comercialització i del paper dels negociants de Copons, de com s'organitzaven, de les estratègies que usaven, etc.

La conferència, titulada “Comerç i consum d'indianes al S.XVIII”, formava part de les activitats organitzades pel Museu d'Història de Sabadell al voltant de l'exposició “Indianes, estampats”.

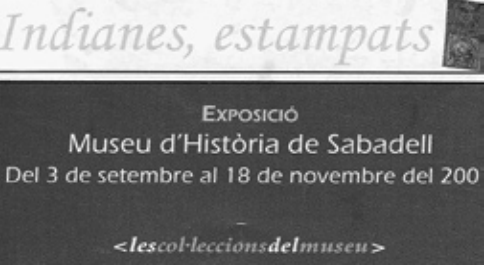
Amb aquesta exposició, inaugurada el 3 de setembre i comissariada per la Sra. Rosa M. Martín i Ros, el museu va posar a l'abast del públic en general, i dels investigadors la seva col·lecció de teixits estampats fins el 18 de novembre de 2007.

Indianes és el nom que van donar els europeus als teixits pintats sobre cotó arribats de l'Índia o d'Orient i, més tard, als teixits que es van fabricar a Europa per imitar-les. La indiana oriental és pintada i la indiana europea és estampada amb motlles.

Assumpta Muset va centrar la seva conferència sobre el paper dels negociants de Copons en la seva implantació en el mercat espanyol: estratègies de comercialització (regateig, venda casa per casa, venda a crèdit, etc.), les rutes que seguien i els mercats on les feien arribar, etc.

En motiu de l'exposició, el Museu d'Història de Sabadell va editar un catàleg format per varis articles escrits per especialistes: de la indústria dels estampats, de les tècniques de teixir les teles, de l'elaboració i aplicació dels colors, del disseny i dels dibuixos i estampats, i de les estratègies de la comercialització.

En aquest darrer capítol, en un article titulat “Comerç i consum d'estampats catalans (segle XVIII)”, Assumpta Muset exposa les estratègies de difusió i venda d'indianes d'una fàbrica de Barcelona a la casa reial a través de Ramon Nadal, que era un comerciant de Calaf instal·lat a Madrid. ■

Portada del catàleg de l'exposició “Indianes, estampats”

Els negociants de Copons

Conferència de Jaume Ortínez a l'AUGA

Elisenda Mercadal Segura

El passat 12 de novembre de 2007, Jaume Ortínez i Vives va fer una conferència sobre els negociants coponencs del segle XVIII al Teatre Municipal de l'Ateneu per a les persones de l'Aula d'Extensió Universitària per a la Gent Gran d'Igualada (AUGA).

Jaume Ortínez és enginyer tècnic industrial i prové d'una nissaga establerta a Igualada desde, almenys, el 1500, i pràcticament dedicada sempre al món tèxtil, al qual segueix vinculat, a més de treballar a la banca i col·laborar en premsa i entitats culturals igualadines.

Té arrels coponenques, per part d'una besàvia de Cal Gili. El seu besavi s'hi va casar el 1877 mentre tenia arrendada la fàbrica tèxtil on ara hi ha l'escorxador d'aviram. Ortínez

ha dedicat moltes hores a documentar-se sobre les famílies de Copons i la seva expansió per la Península.

El 15 de setembre, durant la Festa dels Negociants i Traginers, Jaume Ortínez va oferir-nos una “Passejada cultural” pels carrers de Copons. Durant poc més d'una hora, va explicar, amb un discurs amè i molt interessant, l'aventura de la diàspora coponenca del segle XVIII fins als nostres dies. És curiós saber que trobem encara descendents d'aquells negociants arreu de la península, així com també han perdurat alguns dels bancs que aquests fundaren.

La conferència de l'AUGA fou presentada pel Sr. Magí Puig i hi van assistir més de quatre-centes persones. ■

Xerrada de Jaume Ortínez a Copons, el dia 15 de setembre de 2007

Document

Acord al carrer del Mur

Cedit per Mercè Muns Botinas

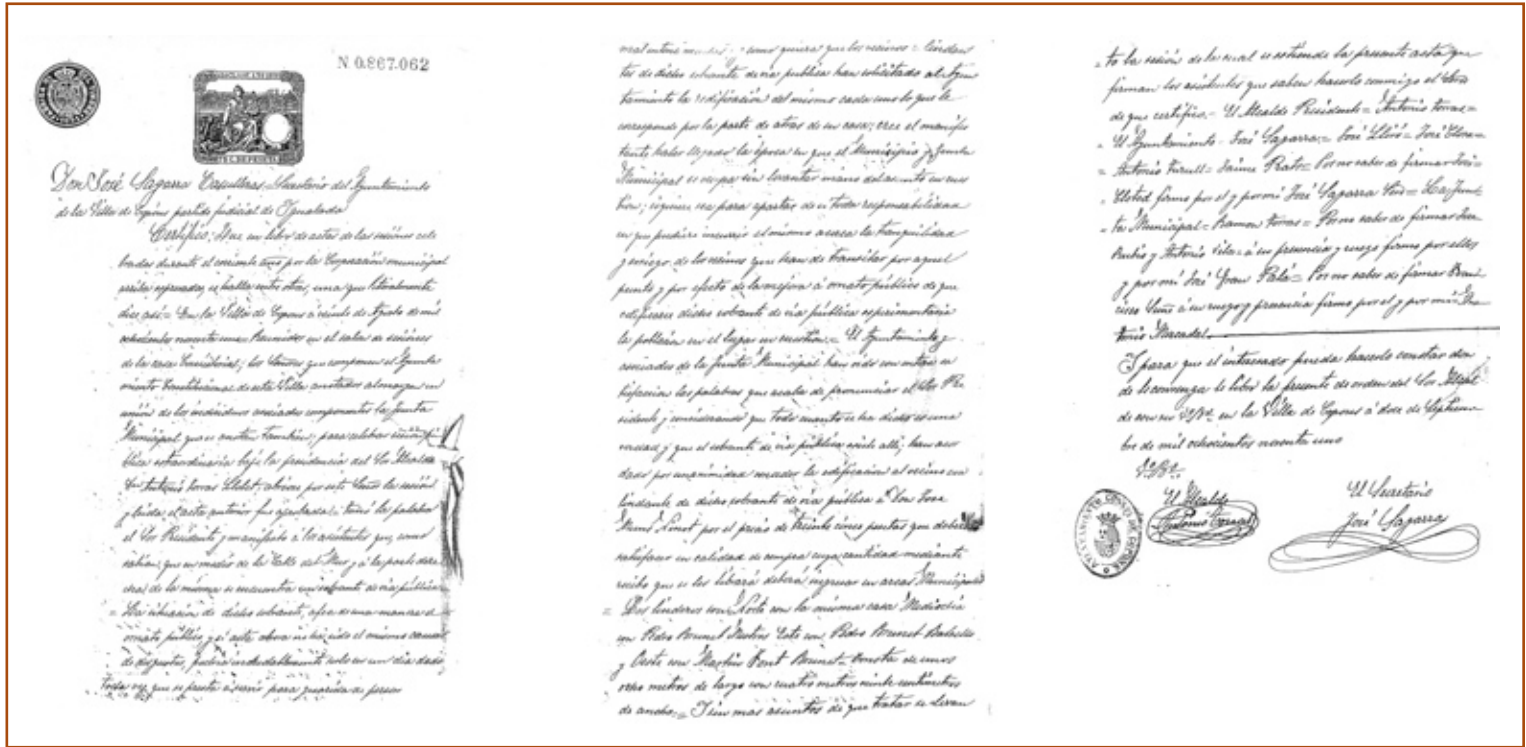
Don José Sagarra Casulleras = Secretario del Ayuntamiento de la Villa de Copons partido judicial de Igualada

Certifico: Que en libro de actas de las sesiones celebradas durante el corriente año por la Corporación Municipal arriba expresada, se halla entre otras, una que literalmente dice así= En la Villa de Copons a veinte de Agosto de mil ochocientos noventa uno= Reunidos en el salón de sesiones de la casa Consistorial; los Señores que componen el Ayuntamiento Constitucional de esta Villa anotados al margen en unión de los individuos asociados componentes de la Junta Municipal que se anotan también para celebrar la sesión pública extraordinaria bajo la presidencia del Sr. Alcalde Don Antonio Torras Llobet; abriose por este Señor la sesión y leída el acta anterior fue aprobada.= Tomó la palabra el Sr. Presidente y manifestó a los asistentes que, como sabían que en medio de la Calle del Mur y a la parte derecha de la misma se encuentra un sobrante de vía pública= La situación de dicho sobrante, afea de una manera el ornato público, y si asta ahora no ha sido el mismo causa de disgustos podría indudablemente serlo en un día dado toda vez que se presta a servir para guarida de personas mal intencionadas; y como quiera que los vecinos colindantes de dicho sobrante de vía pública

han solicitado al Ayuntamiento la redificación del mismo cada uno lo que le corresponde por la parte de atrás de su casa; cree el manifestante haber llegado la época en que el Municipio y la Junta Municipal se ocupa sin levantar mano del asunto en cuestión; siquiera sea para apartar de si toda responsabilidad en que pudiera incurrir el mismo acerca de la tranquilidad y sosiego de los vecinos que han de transitar por aquel punto y por efecto de la mejora a ornato público de que edificarse dicho sobrante de vía pública experimentaría la población del lugar en cuestión= El Ayuntamiento y asociados de la Junta Municipal han oído con entera satisfacción las palabras que acaba de pronunciar el Sr. Presidente y considerando que todo cuanto se ha dicho es una verdad y que el sobrante de vía pública existe allí; han acordado por unanimidad conceder la edificación al vecino colindante de dicho sobrante de vía pública a Don José Muns Ninot por el precio de treinta cinco pesetas que deberá satisfacer en calidad de compra cuya cantidad mediante recibo que se les librará deberá ingresar en arcas Municipales= Los linderos son =Norte con la misma casa Mediodia con Pedro Brunet Mestres

Este con Pedro Brunet Balcells y Oeste con Martín Font Brunet=Consta de unos ocho metros de largo con cuatro metros veinte centímetros de ancho= Y sin mas asuntos de que tratar se levantó la sesión de la cual se extiende la presente acta que firman los asistentes que saben hacerlo conmigo el ¿? que certifico= El Alcalde Presidente= Sr Antonio Torras= El Ayuntamiento=José Sagarra= José Lliró= José Closa= Antonio Turrull= Jaime Prats= Por no saber firmar José Cloted firmo por el y por mi José Sagarra Sero= La Junta Municipal= Ramón Torras= Por no saber de firmar José Rubio y Antonio Vila = en su presenacia y ruego firmo por ellos y por mi José Grau Palá= Por no saber de firmar Francisco Suñe a su ruego y presenacia firmo por el y por mi Antonio Mercadal.

Y para que el interesado pueda hacerlo constar donde le convenga se libró la presente de orden del Sr. Alcalde con su VºBº en la Villa de Copons a doce de septiembre de mil ochocientos noventa uno. ■

En Roc a Donosti

Jaume Ortínez Vives

Per la Festa de Traginers d'enguany coneixiem en Roc, el vailet de la vila que a mitjan segle XVIII s'en va anar a buscar fortuna a San Sebastián.

A Donosti, de ben segur, va anar a saludar al Manuel de Cal Brunet, xicot també de Copons - i aquest no pas de ficció- que ja feia dos o tres anys que hi era. Li degué semblar que les coses no li anaven pas malament.

En Manuel va fer anar a San Sebastián als seus fills Josep i "Francisco", que eren prou espavilats. Mira si n'eren que , anys després, en Josep va arribar a Alcalde de Donosti. Abans, però, en Josep i en Francisco, amb els diners que havia començat a fer el seu pare, ja havien fundat una banca: la Banca Brunet, impulsora de molta activitat econòmica a tota Guipúzcoa.

Aquest Josep , coponenc alcalde de San Sebastián, té un carrer molt bonic dedicat a ell. És un carrer anomenat Brunet Kalea, ben a prop de la platja de La Conxa, al cantó sota el Monte Igeldo, a uns cinc-cents metres de la famosa escultura de Chillida "La Pinta dels Vents".

Entre les realitats impulsades per aquests germans Brunet hi ha la companyia que va portar l'electricitat a aquelles contrades i també la del gas. Dels seus descendents fou, i fins no fa pas massa temps, la primera paperera d'Espanya.

La sort d'en Roc és que, essent un personatge de ficció, ha anat coneixent a tots els

Brunet que han viscut a Donosti durant més de dos segles i mig. Afeccionat al futbol, va poder veure com els Brunet, a través de la seva Banca, facilitaven els terrenys per un camp a la Real Sociedad. Era l'antic camp que fa uns vuit o deu anys va ser substituït pel modern estadi actual on l'equip donostiarra ha perdut la categoria i no aixeca cap.

Un fill d'aquest Josep, també fou alcalde de Donosti. Era un fet paral·lel a la gran influència que , ara ja en plural, les famílies Brunet tenien a la ciutat.

Aquí en Roc es perd una mica, perquè no recorda prou bé si fou un fill d'aquest Josep que acabem de citar o be un nét del seu tiet "Francisco". En tot cas, el Sr. José Manuel Brunet va ser qui va fundar la Cámara de Comercio de Guipúzcoa, precursora de totes les de l'Estat Espanyol. El seu retrat figura a l'estatge de l'Entitat.

En Roc en sap un niu de totes aquestes coses dels descendents de Copons, però no es vol fer pesat: Acaba amb l'últim dels Brunet coneixedors dels seus orígens coponencs: En Jaime Brunet Romero, qui morí l'any de 1992 (l'any dels Jocs Olímpics de Barcelona) i va deixar instituït un premi anyal per impulsar els Drets Humans. Aquest premi es va atorgar, l'any 2001 al Dalai Lama , qui el va recollir el 2003. Aquest premi anyal, que ja porta nou edicions, l'atorga la Fundación Jaime Brunet Romero, amb seu a Pamplona.

En Roc segueix atent per si es recorda de més coses. ■

La Brunet Kalea de Donosti

RICARD ESPLET RODRIGO / JAUME ORTÍNEZ VIVES

Va de pastors

Primera part

En Miliu del Pams

Montserrat Galí Segué

Ramat del Pirineu

Des de petita m'he sentit atreta pels pastors, els ramats i tot el món que els envolta.

Això potser és degut al fet que anàvem a passar l'estiu en una casa de Les Fonts, a prop de Terrassa i per allà passava , de tant en tant, el ramat amb el seu pastor i el seu gos. M'admirava la manera com el pastor aconseguia parar i engegar el ramat: feia un xiulet i tot el bestiar obeïa.

Aquell pastor quan passava feia vistes per sobre la tanca per clissar si hi havia algú amb qui fer petar la xerrada. Parlava del temps i portava noves de l'altra punta del poble, que no tenia nucli, era un poble disseminat. Era un pastor xerraire.

Quan érem a taula , l'àvia, l'avi o aquell que havia parlat amb el pastor, recontava la conversa i sempre se'n parlava amb respecte. Més tard vaig anar a passar uns estius al Ripollès i allà cada any fèiem l'excursió dels pastors. Pujàvem cap a Comarmada, cap a Comabella o cap el Pla d'Anyella i anàvem a veure els grans ramats que allà s'ajunten. Milers d'ovelles manades tant sols per quatre o cinc pastors.

La borda dels pastors m'agradava: ordenada, senzilla , sense res de superflu: una olla, una paella, un jaç, una font a prop, una pila de llenya i unes olors de formatge i fum barrejades

Com podien dominar tantes ovelles? Era amb els gossos?

A mi els gossos sempre m'havien fet una mica de por, però els gossos dels pastors eren diferents: obedients, mansos, intel·ligents, fidels, ràpids i amb molta força... M'agradaven.

Després vaig arribar a Copons, i la primera cosa que vaig sentir a dir de pastors era que una noia del Gelabert i el pastor es van enamorar, però la van fer casar amb un noi de cal Saboner d'Igualada. El pastor, molt contrariat, va agafar una escopeta i va disparar per una finestra. Per sort no va ferir a ningú, però va fer un forat a una porta, que encara es conserva.

La segona que em van contar era de l'oncle de cal Pams. Diuen que estava molt content durant els dies de Festa Major ja que deia: -Mentre ells nyigo-nyigo, nosaltres nyam-nyam!!

Això ho deia fent el gest de tocar el violí i d'endrapar i la seva gran alegria es basava en poder portar les ovelles a pasturar ens els llocs on no hi tenia les herbes comprades , mentre tothom estava ballant.

En saber aquesta anècdota vaig pensar: quina estimació més gran cap a les seves ovelles, que fa que gaudeixi tot i no poder anar a Festa Major!!

Més tard vaig conèixer en Miliu, un pastor que manava el ramat del Pams. Va costar obrir-hi confiança, però de mica en mica ho vam aconseguir. Quan sentíem el bel i els esquellots ja sabíem que arribava el ramat del Pams al Gelabert, corríem amb la canalla a veure'l de prop i a fer-la petar una mica amb en Miliu.

Alguns dies d'agost venia, durant el cop de calor del migdia, a tancar el ramat al Gelabert, i vam descobrir que en Miliu, abans d'engegar el ramat després de la migdiada, s'asseia als bancs de fora del portal de casa. En saber-ho sortíem a fer petar la xerrada. Quin munt de coses que sap un pastor: d'herbes, de meteorologia, d'ocells, d'ovelles, històries i aventures...

En Miliu havia estat pastor dels grans ramats del Pirineus. Mai no ens va voler dir si n'era majoral o majoral de tarda (els pastors que organitzen el ramat), car era un home molt discret ,però ho coneixia tot molt bé i portaven entre quatre o cinc mil caps.

Sabia de les fortes tempestes, que esglaien i fan dispersar el bestiar. Per evitar-ho els pastors, amb els gossos, han d'aconseguir la immobilitat del gran ramat mentre descarrega la tronada i cauen els llamps en aquella immensa solitud. I tot amb l'únic aixopluc d'un vell paraigües.

Explicava les estratègies que feien servir per marcar les ovelles de cada ramat que se'ls confiava i que ells portaven agrupats, fent un gran ramat, des de final de primavera fins al final d'estiu, pels altiplans i els solells de tota aquella zona muntanyosa.

Des de la diada de “tondre” esquilada de les ovelles, fins a emprendre el camí de retorn cap a la vall, a més a més de tempestes hi havia hagut calor, set, naixements de xais, ovelles extraviades que cal anar a buscar, converses amb els pastors, constipats... i també algun entreteniment de pastor: fer

amb fusta i a punta de ganivet alguna culle- ra, algun bonic bastó, algun collar per les ovelles.. Una artesanía rústega, però amb tota l'essència.

Després, a l'inici de la tardor, venia la transhumància. Es feia amb ramats de molts caps, però menys nombrosos que els de l'estiu i es partia no cap a les altes muntanyes, sinó cap a les terres amb clima més benigne i més assolellades. Allà no trobaven tantes tempestes, però el fred penetrant de l'hivern i el remull de la pluja fina eren el contrapunt dels dies amb un sol lleuger.

Finalment va venir a parar a Copons, on potser tenia pocs amics o on potser es valorava poc la seva gran intel·ligència pràctica i el seu treball alhora dolç, ingenu, líric (sentir-lo parlar de les seves ovelles era poesia) i alhora valent, sobri, vigilant i ple de solitud.

La conversa amb en Miliu sempre era agradable. Però mai no va voler entrar a casa ni prendre res del que el convidàvem, era un home molt prudent.

-Encara us encomanaria alguna puça!! Bromejava.

I abans d'engegar el ramat deia: -Apa, menuts, anem a buscar una mica de llet ! I ens munyia una cabra. Prou ens explicava com fer mató, però mai no ens va arribar a sortir.

En una època en què tantes coses han canviat, els pastors viuen com sempre han viscut, lligats a un ramat que se'ls confia i que estimen de veritat. Gràcies a ells podem tenir una carn exquisida , netegen el sotabosc, ens alegren la vista amb el seu bonic anar i venir amb el ramat , la seva mestria per fer creure un munt de bestiar...

En Miliu, el seu gos, el seu sarró, i el seu bastó, tot un record d'un art que potser es perdrà. Gràcies Miliu per les teves converses. ■

Llegenda

El nom de la vila de Copons

Elisenda Mercadal Segura

La llegenda “El nom de la vila de Copons” forma part del llibre “Llegendes de la Comarca d'Anoia”, de l'igualadí Antoni Moncunill i Torres, editat a Igualada el 1988. La sortida d'aquest llibre va ser anunciada per un pregoner, el “Nunci” de Solsona, que es va passejar per Igualada amb la trompeta i l'uni-forme tot cantant la notícia. I a més de molt celebrat, va ser un èxit de vendes.

El nom de la vila de Copons

Antoni Mocunill i Torres
Amb autorització del propietari del copyright

Monestir de Poblet

La història que em dispo a contar-vos es refereix a un noble Baró, un cavaller molt esforçat que fou protagonista d'innombrables gestes de guerra en les campanyes del Comte-Rei. El nostre personatge, batallant, batallant, va passar la joventut i quan començava a posar anys, en premi als mèrits con-trets, el Rei li adjudicà diverses terres de les que ell mateix havia arrabassat a l'enemic.

Però el nostre cavaller era home molt frugal que, tot i la riquesa que posseïa, vivia modestament al seu castell prop del riu Anoia. Així doncs, fidel al seu tarannà modest, prengué el determini de donar a l'Església els dominis que el Rei li cedia.

Aquest cavaller més tard esdevingué Baró de Copons i, si m'ho permeteu, us contaré d'on li va pervenir el cognom que ostentava, que més tard també fou el nom de la vila de Copons, integrada a la nostra comarca.

Com dèiem suara, el Baró va cedir tres senyories dels que el Rei li havia atorgat al Monestir de Poblet. Però aquesta donació comportava el pagament d'un petit tribut que el Baró rebria anyalment del Monestir. Enca-ra que era un tribut de vassallatge, el seu valor era més simbòlic que efectiu: consistia

Agraïm sincerament al Sr. Miquel Moncunill que ens hagi autoritzat a reproduir la lle-genda i d'aquesta manera, tal com escrivia l'autor en la introducció del llibre, deixar-ne constància per que no passi a l'oblit del nostre món modern. I és que les llegendes, fruit de la imaginació popular, han anat passant de boca en boca durant generacions i, encara que no siguin

veraderes o que no ens acabin d'agradar, tenen el seu encís i formen part del nostre patrimoni col·lectiu.

Val a dir que una altra versió de la mateixa llegenda fou recopilada pel gran folkloris-ta català Joan Amades amb el títol “L'Abat Copons de Poblet”, publicada en el volum “Les millors llegendes populars”. ■

Quan l'Abat intentava recuperar novament el Copó el Cavaller provà de posar l'espasa entremig, amb tan mala sort que va ferir el braç del Prelat. En veure la sang que corria el Cavaller es va esfereir, cedí el Copó i caigué de genolls demanant perdó...

Embenada que fou la ferida del Pare Abat, el Cavaller li va pregar que el volgués oir en confessió i, molt penedit, feu el propòsit de cedir totes les propietats que posseïa al Cenobi i professar com a monjo a la Comuni-tat, si l'admetien. No cal dir que va ser ben acollit així dels monjos com del mateix Pare Abat. La seva vida de religiós fou molt edificant i admirada per tots els compa-nyons de Comunitat i anys a venir ell va ser l'Abat Copons, un dels més il·lustres Prelats que han presidit la Comunitat de l'històric Monestir de Poblet.

Això llegit ja s'endevina d'on li venia el cog-nom al cèlebre Baró de Copons i també es veu ben clar per què s'anomena així la ria-llera vila de la nostra Comarca. ■

El Tió

Natàlia Muñoz Domínguez

El tió no era, en principi, altra cosa que el tronc que cremava a la llar, al foc a terra. Un tronc que, en cremar, donava béns tan preciosos com l'escalfor i la llum, i que de manera simbòlica oferia presents als de la casa: llaminadures, neules, torrons...

Encara es podria trobar als pobles, cases en què el tió és un gran tronc que es posa a cremar al foc a terra, uns dies abans de Nadal. A partir d'aquesta forma més primitiva el tió evoluciona: El tió es un tronc triat pels nens, que esdevé màgicament un ésser que s'ha d'alimentar i que viu durant uns dies a la cuina de la casa, que dóna els seus regals per Nadal i que després es crema. Ben aviat, aquesta característica d'animal fantàstic es reforça a partir d'afegir al tron unes potes, aprofitar la forma de la fusta per figurar la cara, posar-li una llengua i, així, trobem el tió tal com el coneixem ara: un personatge que sembla una bèstia, que cada any arriba uns

dies abans de Nadal, que resideix a la cuina o, sobretot, al menjador, i al qual cal donar aliments – els tradicionals eren garrofes, pa sec, però ara se li posen més coses – i aigua, per tal de rebre els seus obsequis.

Amb una forma o amb una altra el tió té un mateix objectiu: oferir regals als de la casa. Regals que han variat amb el temps: primer eren bàsicament dolços, neules, torrons... allò que es necessitava per a celebrar la festa. Avui hi ha una tendència a fer servir el tió per a fer presents d'envergadura. Amb tot, cal diferenciar la tradició del tió d'altres costums i personatges nadalencs. El tió no ha estat mai una màquina de portar regals. El tió es fa cagar, segons el costum de cada casa, la Nit de Nadal – tradicionalment, després de la missa del Gall – o el mateix dia de Nadal. I encara, per allò que els més petits van a visitar altres cases de la família – n'hi ha que continuen treballant el dia de Sant Esteve.

A diferència d'altres costums i personatges, procedents de cultures d'altres països, dels quals només en coneixem la forma més superficial (arbre de Nadal, Pare Noel, ...), el tió ha conservat tot un ritual tradicional. Fer cagar el tió és una cerimònia domèstica o de petita comunitat (escola, colla d'amics), que consisteix en el cant d'una o més cançons característiques per acabar finalment colpejant el tronc amb força.

El repertori de cançons de tió existents a la nostra tradició popular és enorme. Hem de tenir en compte que és un costum familiar, la qual cosa vol dir que és possible trobar en un mateix poble moltes variants de la cançó del tió, i encara algunes que només són conegudes per unes poques persones d'una casa concreta. ■

Caga tió
l'avellana i el pinyó
l'esclopet serà millor.
Pixa vi blanc,
per les festes de Nadal.

Ara venen festes, festes glorioses
menjarem conill
i llebre si en tenim!

Caga tió, caga torró
d'ametlles i pinyó
i si no cagues,
et fotré un cop de bastó!

Els mossos d'esquadra a la Caseta de l'Hort

Teresa Múnera Pascual

El passat dijous 12 de juliol a La Caseta vam rebre una visita molt i molt especial: els Mossos d'esquadra. De fet la visita no ens va sorprendre gaire, perquè ja sabíem que vindrien. A molts dels alumnes de La Caseta els va costar de dormir pensant que l'endemà veurien als mossos de veritat molt aprop seu i fins i tot hi podrien parlar i fer-los preguntes. Tota una experiència. El dia ha arribat i a la classe només se sent: “que no vénen els Mossos?”, “quan vindran els mossos?”, “que s'han perdut els Mossos?”. A les deu, puntual, apareix a la porta el Lluís, el mosso. Quina impressió!

Els alumnes es queden parats i totalment silenciosos. El Lluís es presenta i els dóna la mà a cadascun d'ells i els fa presentar un per un. Poc a poc van sortint les paraules de les seves petites boques. El grup de grans i mitjans ens dirigim cap a l'escola, molt ben acompanyats i protegits, això no passa cada dia. Un cop allà, el Lluís ens posa un video de “Les tres bessones i el trànsit”. Tots el mirem molt atents i contestem perfectament les preguntes que ens plantegen. De mica en mica anem establint un diàleg més fluid amb el mosso i li expliquem que tots anem asseguts i

lligats a la cadireta quan viatgem amb el cotxe i que portem sempre el casc quan passegem amb bicicleta o amb patins. També li fem saber que vigilem molt en creuar la carretera i que no ho fem mai sols. Arriba l'hora de la veritat, el Lluís té el seu cotxe de mosso aparcad a la placeta de Cal Segura i ens hi deixarà pujar a tots. Quins nervis! Un per un ens posem la seva gorra i entrem dins el cotxe. El Lluís encén els llums, posa la sirena... i tots al·lucinem. Ens acomiadem promentent que l'any vinent ens tornarem a veure i el Lluís portarà la seva moto. ■

La castanyada

Teresa Múnera Pascual

A La Caseta de l’hort tenim per costum celebrar la majoria de les festes tradicionals catalanes. Volem que els més petitons tinguin l’oportunitat de conèixer i participar de festes tan nostres com la recent Castanyada. Aquests últims dies hem estat molt i molt enfeinats. Primer de tot calia decorar l’aula per a l’ocasió i vam pintar i penjar unes boniques castanyes que semblaven ben reals. El següent pas va ser aprendre alguna dita típica de la diada. Aquesta vegada va ser:”Per Tots Sants, castanyes i cargols amb banyes”. També vam aprendre diverses cançons relacionades amb la Castanyada, com són: “El gegant del castanyer”, “Marrameu torra castanyes” i “La Castanyera”. Després de tanta activitat ens va agafar molta gana.I quin és el plat més típic per la Castanyada? Doncs els panellets. Entre tots vam dur els ingredients necessaris, i a treballar: uns remenant la pasta, altres fent boletes, col·locant cireres, ametlles... Ens van quedar uns panellets boníssims que vam poder compartir amb la família. Tampoc no podia faltar la visita a La Caseta de l’hort de la Marieta Castanyera, una senyora velleta que viu a la muntanya i que va vestida amb un mocador al cap, un bastó i una cistelleta penjada al braç plena de castanyes per a repartir. Després de saludar-nos a tots, la Marieta ens va reunir al racó del mirall per a explicar-nos un bonic conte de dues castanyeres: una de bona i una de dolenta. Tots l’escoltàvem molt atents sense deixar-nos perdre cap detall. I va arribar l’hora d’acomiarar-nos de la Marieta i de la festa de la Castanyada, esperant que arribi l’any vinent per tornar-la a celebrar com cal. ■

Santa Cecília a la Caseta de l’Hort

Va de música!!!!

Teresa Múnera Pascual

A la Caseta de l’Hort hem celebrat la diada de Santa Cecília, la patrona de la música i dels músics. És una festa molt alegre en què la música és la protagonista. Durant tota la setmana a la classe hem parlat dels instruments musicals que coneixem: el piano, la guitarra, la flauta, el tambor, la bateria, el violí, l’acordió,... Entre tots hem recollit molta informació i hem après coses noves relacionades amb la música. També hem construït instruments musicals amb material casolà. El grup dels petits han fet una maraca i els més grans, un raspador en forma de cocodril. Tots junts formaven una petita i sorollosa orquestra. I, arribat el dia de Santa Cecília, hem tingut l’oportunitat de gaudir d’un concert en directe d’acordió diatònic, a càrrec del nostre amic Jordi, i acompanyat per les nostres maraques i raspadors, hem cantat cançons i hem ballat al ritme de la música de l’acordió. ■

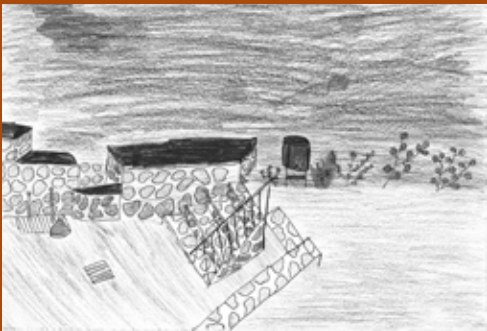
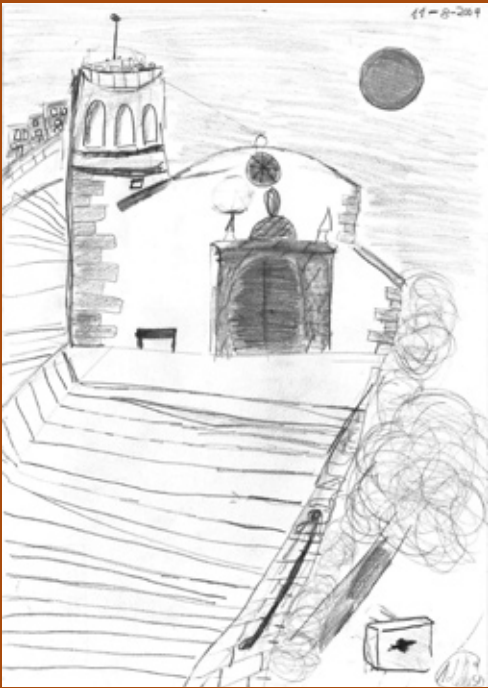
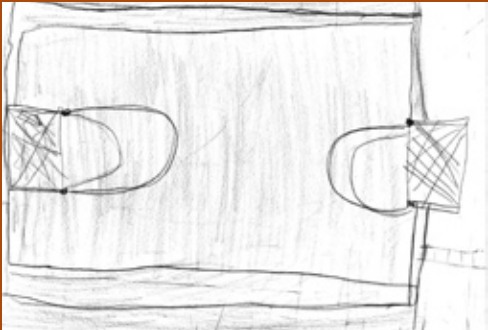

Nou curs escolar

Elvira Talló

Concurs infantil de dibuix Festa Major 2007

Conte de la formiga i l’elefant

Rosa Mata Francès

Hi havia una vegada una formiga, la Bruna, que volia creuar un riu juntament amb tota la colla de formigues del seu niu.

La Bruna sabia que a l'altra banda del riu hi havia moltes llavors per recollir i poder fer un bon rebost de menjar per l'hivern; però no sabia com creuar aquell riu.

Va provar de creuar-lo damunt d'un tronc, però el tronc rodolava amb el corrent i s'arriscava a caure a l'aigua. També va provar de fer-se una barqueta amb una closca buida de nou i una fulla fent de vela però el corrent era massa fort i la barca es tombava.

Mentre pensava com podia creuar aquell riu va notar que el terra tremolava seguint un soroll acompassat. Aleshores, de lluny, va veure com un elefant enorme s'acostava cap a ella. Es va apartar del seu camí corrent i llavors va tenir una idea. Es va enfil·lar dalt d'un arbre i quan l'elefant li passava pel costat li va saltar a l'esquena i va començar a caminar per aquella pell tant seca i arrugada fins arribar-li a l'orella.

L'elefant no va notar res de res, però de cop va sentir un xiuxiueig a l'orella que li deia: - Ei, elefant, sóc la Bruna, una formiga, i estic a la teva orella. Perdona que hagi pujat sobre teu, però et voldria demanar si ens podries ajudar a creuar el riu a mi i a les meves companyes, i així podrem recollir força menjar-. L'elefant va quedar molt parat, però ràpidament va reaccionar i va dir: - I tant que sí, no em costa res, pugeu!

Aleshores la formiga va fer un xiulet: - fiiuuu fit!- i en poc segons van començar aparèixer formigues per tot arreu que s'anaven col·locant en fila índia, una darrere l'altre, formant diverses files. I sota les instruccions de la Bruna, les fileres de formigues van començar a pujar elefant amunt, des de les potes cap al cap, el llom, la trompa, les orelles... Al cap d'una estona aquell elefant va quedar tot cobert de formigues. Semblava un elefant negre, excepte els ulls i excepte les potes, que s'havien d'enfonsar a l'aigua per poder creuar el riu.

I l'elefant, amb el moviment més lent encara del normal pel pes de tanta formiga, va començar a creuar el riu a poc a poc, vigilant de no fer cap sotragada que pogués fer-les caure.

Quan van ser a l'altra banda, tal com havien pujat, les formigues van començar a baixar de l'elefant en fila, i un cop a terra es van posar a treballar recollint llavors i menjar.

La Bruna, que encara estava a l'orella de l'elefant, li va dir: - Moltes gràcies amic meu, si mai et podem ajudar en alguna cosa ja ho saps.

I l'elefant contestà: - Doncs mira, tinc un parell de punxes clavades al llom que no em puc treure amb la trompa. Potser tu que ets petita i forta me les podries treure. - Oi tant que sí - digué la formiga, –mans a la feina!-. I la formiga es va acostar a aquelles punxes que per ella eren com dos troncs clavats a la pell de l'elefant i les va agafar i estirar ben fort fins a treure-les. L'elefant va fer una bufada d'alleujament amb la trompa i va dir: - moltes gràcies, amiga.

I així va ser com aquelles bèsties tan diferents van fer-se amigues i es van ajudar mútuament. I des d'aquell dia a la pell de l'elefant sempre hi trobareu alguna formiga que aprofita per viatjar sobre aquesta bèstia tan gran i de pas l'ajuda a treure's la brossa de sobre. ■

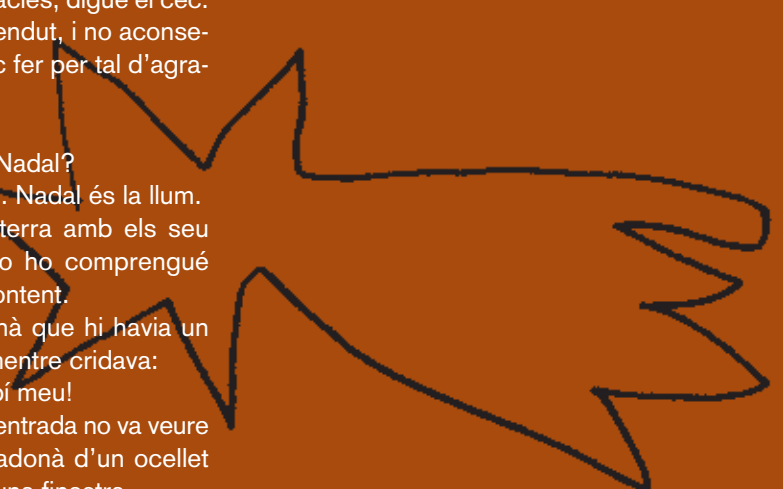
L’infant que cercava el Nadal

Conte d'André Gréani i Marie-Hélène Detval, cedit per Teresa Closa Bertran

Una vegada hi havia un infant que venia d'un país molt llunyà. Mai, mai, no havia vist la neu. Per això, tan aviat com van començar a caure uns grans borrallons de neu, es posà a cridar :
- Què és això ?
- Això és neu!- li respongueren els companys de l'escola-. Quan la neu cau vol dir que ja som a l'hivern i que ben aviat arribarà Nadal.
- Nadal? – preguntà l' infant que venia de lluny-. Què és Nadal?
Tots els companys es posaren a riure.
- De veritat que no saps què és Nadal? Doncs mira, no et cal sinó buscar-lo!
I l' infant que venia d'un país molt llunyà se n'anà camí enllà per tal de cercar el Nadal. I, camí enllà, es trobà amb un pobre home vestit amb una capa vermella, una caputxa vermella, i una llarga barba blanca.
L'infant se li acostà. I el bon home de vermell el cridà:
- Ei! Tu, petit! Ets ben simpàtic. Vols asseure't damunt els meus genolls?
- Qui sou? – li preguntà l' infant.
I el bon home de vermell s'arronsà d'espatlles:
- Evidentment, sóc el Papà Nadal!
- Llavors, si en sou el pare, vos podreu dir-me qui és Nadal!
El bon home de vermell esclafí a riure:
- I tant! Vine a asseure't damunt els meus genolls. Et faran una fotografia molt bonica. I només costa un euro.
- Però, si només tinc vint cèntims!
- Doncs, pitjor per tu. – va dir el Papà Nadal. I tot seguit es girà cap a una nena.
L'Infant que venia d'un país llunyà arribà davant d'uns grans magatzems. Damunt dels seus cartells daurats va llegir-hi: “Nadal al primer pis”.
Ràpidament pujà per l'escala mecànica fins al primer pis. Va veure-hi joguines, piles i piles de joguines. I una gran massa de gent que no parava d'escriu. L'infant s'adreçà a una dependenta:
- Si us pla, el Nadal?
- Precisament és aquí – li va dir la dependenta - . Què és el que vols? Una disfressa de metge? O potser un cotxe electrònic? No seran uns patins?
- Bé, a mi m'agradarien un mecano, una capsa de pintures, i... un vehicle dirigit. La dependenta calculà a la màquina:
- Cinquanta euros, més vint-i-cinc, més trenta... tot plegat puja cent cinc euros. Vols que t'hi posi un paper de regal?
- No. Jo només tinc vint cèntims.
I se'n va anar.
I caminant pel carrer, amb les mans a la butxaca, arribà davant d'una petita pastisseria.

Damunt del vidre de l'aparador hi havia escrit, amb pintura blanca: “Nadal a preus ben petits”. L'infant que venia d'un país llunyà es digué:
- Aquí sí que potser podré comprar, si més no, una mica de Nadal.
Així, doncs, entrà i va dir el pastisser!
- Bon dia, senyor. Puc comprar alguna cosa amb vint cèntims?
- I tant! Noiet – va dir-li el pastisser - . Aquí tens una bosseta amb petits Nadals!
I el pastisser va deixar caure cinc petits Papàs Nadal de sucre rosat en una petita bosseta de paper transparent. L'infant sortí de la pastisseria. S'assegué a la voreta, i es disposà a menjar els Papàs Nadal de sucre.
- Es bo el Nadal – es digué - . Certament és una bona llaminadura.
De sobte, sentí algú que plorava al seu costat. Enlairà el cap i va veure una nena petita amb una gran pilota vermella a la mà i grosses llàgrimes damunt les galtes.
- Què és el que et passa? – digué l'infant.
- El meu germà m'ha pres la pilota vermella – va dir la nena petita.
- Bé, però te l'ha tornada, oi?
- Sí, però també m'he l'ha rebentada!
- Té! – digué l'infant – no ploris més. Et donó el meu darrer petit Nadal. La nena petita se'l menjà i deixà de plorar. L'infant prosseguí:
- Que ho saps, tu, què és realment Nadal?
La nena petita féu un gran somriure: - Nadal és un regal!
I se n'anà tot fent botar la seva pilota vermella. L'infant no va acabar d'entendre-ho. Però, quasi quasi es va sentir content.
A la cantonada del carrer, va veure un senyor amb ulleres negres, que anava temptejant en totes direccions, damunt la voravia, amb un bastó blanc.
A terra hi havia un barret. L'infant arreplegà el barret i el posà a les mans del cec.
- Oh! Gràcies, moltes gràcies, digué el cec. Una ventada se me l'ha endut, i no aconseguia retrobar-lo. Què puc fer per tal d'agradir-t'ho?
L' infant li demanà:
- Podríeu dir-me què és Nadal?
- Nadal? – digué el cec -. Nadal és la llum. I se n'anà colpejant el terra amb els seu bastó blanc. L' infant no ho comprengué del tot. Però se sentia content.
Un xic més enllà, s'adonà que hi havia un vellet tot mirant enlaire mentre cridava:
- Piripí, torna! Torna Piripí meu!
L' infant aixecà el cap. D'entrada no va veure res de res. Després s' adonà d'un ocellet groc, aturat a l'ampit d' una finestra.

El vellet li va dir:
- És el meu canari, saps? Se m'ha escapat. Sense ell em trobaria ben sol.
- Espereu-vos, li digué l' infant.
Es va treure el seu jersei, i amb traça el llançà damunt del canari. El prengué suaument entre les seves mans, sense prémer-lo, i el retornà al vellet.
- Ets molt hàbil fillet. Què puc fer per donar-te les gràcies?
L' infant li preguntà:
- Podríeu dir-me què és Nadal?
El vellet va fer un petonet al caparró del canari. Després picà l' ullet a l' infant i li digué:
- Nadal és l'amor!
I es féu fonedís escala amunt. L' infant, veritablement, no ho acabà d'entendre, però de cop i volta se sentí content.
Quan, després de les festes, retornà a l'escola, tots els companys parlaven de Nadal. Deien:
- A mi em van fotografiar assegut als genolls del papà Nadal!
I l' infant que venia de lluny digué:
- Però això no és Nadal!
I els companys hi tornaren:
- Hem fet un dinar descomunal. Hi havia cinc postres!
L' infant tornà a dir:
- Però això no és Nadal!
Els companys continuaren comentant:
- Ara si que ens ho passarem bé: tenim cotxes elèctrics, sabatilles noves, bitlles, llaminadures, canons i soldats!
L' infant cridà més fort encara:
- Però això no és Nadal!
I els seus companys l'escriuaren:
- Doncs, què és Nadal?
L' infant que venia de lluny es posà a riure. Se n'anà cap al pati saltant a peu coix, mentre cridava:
- No us cal sinó cercar! ■

XXVIII Anys de Reis 1979 - 2007

Fotos cedides per Conxita Fàbregas, Dolors Farrés, Teresa Closa, Núria Pons

Festa Major d'estiu 2007

Nou dies sense descans...

Jordi Closa Franquet

Festa Major d'estiu és sinònim de gresca i participació. I realment aquest any no va ser l'excepció, ja que durant els nou dies que va durar s'hi va poder fer de tot.

Així, va començar molt esportivament durant els tres primers dies, per allò de posar-se en forma per al que ve després. Els dies 8, 9 i 10 d'Agost el volei, el bàsquet i el futbol es van anar succeint al poliesportiu; això sí, quan el sol ja afluijava. A la nit a la Barraca també continuava la pràctica de l'esport amb els campionats de tennis taula i de truc. Sí, sí el truc el posem al sac d'esport, encara que és més mental que físic.

Amb tot això ja estaven apunt per afrontar el Dissabte de Festa Major. Començàvem ben d'hora al matí, amb la recuperació, després d'uns quants anys sense fer-lo, del concurs infantil de dibuix. I és que ara a Copons ja tornem a tenir un bon nombre de nens i nenes que s'ho han de passar bé!

Ja passem a la nit, l'hora del dia per excel·lència del jovent. Primer a la Plaça amb els D-Versions Band ballant a "tope" i després pels més valents, que de fet van ser tots, al camp de futbol amb la Nit Electrònica fins que el sol va marcar la fi.

L'endemà, diumenge dia 12, després de la Missa, tothom cap a la plaça a ballar Sardanes amb la Cobla Ciutat de Manresa i a fer el tradicional vermut previ al dinar.

A la tarda i nit teníem ja a punt la magnífica orquestra Rosaleda, però per desgràcia la pluja ens va jugar una mala passada. Tot anul·lat!! Mira que hi ha dies a l'any per ploure i justament ho ha de fer aquell dia!! Coses de la mare natura, què hi podem fer?...

Bé, no servia de res lamentar-nos, perquè la festa continuava. Dilluns a la tarda, Gimcana popular i familiar al poliesportiu, amb gran èxit de participació. I a la nit recuperàvem el play-back a la plaça. Un èxitàs, tant de públic com de participació.

I ja som a dimarts. Al matí, temps per descansar; si no el ritme no s'aguantava. Però a la tarda la mainada i els gegants es feien els amos dels carrers amb la tradicional cercavila musicada pel grup Gallarda, que ja fa més de 20 anys que no hi falta. Després a la plaça ja ens hi esperaven els del Grup d'animació infantil Encara Farem Salat, que només ens van deixar un moment per bere-

nar coca i xocolata i continuar ballant amb la seva música trepidant.

A la nit el grup de música tradicional El Pont D'Arcalís omplia la plaça de coponencs i forans per oferir-nos un recital de música dels Pirineus.

Dimecres, 15 d'Agost. El dia del nostre patró, Sant Roc, en què se celebra la Missa en el seu honor. En sortir de l'església ja ens esperava la xaranga de Los Labradores, que van conduir tota la gent fins a la plaça a fer el vermut d'abans de dinar.

A la tarda, al poliesportiu, va tenir lloc un taller de ball de bastons. Va ser molt participat pels petits bastoners, que han de ser el nou planter, i també per grans que vam poder aprendre un nou ball. Al mateix temps es preparaven a la plaça les taules i el menjar pel sopar fi de festa. Molta gent, com cada any. Més de dues-centes persones amb molta gana i ganes d'arreglegar algun premi del Bingo de Festa Major. Per acabar la nit l'actuació de Nilson, que va fer desaparèixer rellotges i carteres. Al final, però, es va trobar tot una altra vegada.

Semblava que ja s'havia acabat la Festa Major, però per l'endemà, dijous, encara quedava la cantada d'havaneres a la piscina amb el grup Mar Brava. Molta gent i el rom cremat que no parava de servir-se...

Bé, Déu n'hi Do!!! Nou dies de festa són molts dies per un poble tant petit com Copons. Però el que sí és ben cert és que encara que s'allargués una setmana més la gent encara hi participaria i s'ho passaria bé. ■

Plantada paperera

Orquestra Segle XXI

Jordi Closa Franquet

El passat dilluns 30 de Juliol vàrem poder fruir un any més de la fantàstica orquestra Simfònica segle XXI. El concert es va celebrar a la Plaça Ramón Godó, sota un cel estrellat d'una nit fresca d'estiu. Prop de dues-centes persones van escoltar amb silenci els músics joves d'aquesta nombrosa orquestra, formada de quasi 80 joves intèrprets procedents principalment de Catalunya, el País Valencià, la Comunitat de Madrid, Alemanya i Escòcia. El programa estava format de dues parts: La primera era el concert per violí i orquestra en Re Major, op.77 i la segona, la Simfonia núm.4 de mi menor, op.98. Cal destacar, a part de la magnífic concert de tots els joves músics, la intervenció del violinista de coneguda reputació mundial, l'alemany Christian Ostertag, i, tanmateix la magistral direcció de Jordi Mora." ■

Del Roc de Copons

Ramon Montraveta Cabó

La nostra és una història d'amor a voltes interessada. Ens proposem l'un a l'altre experiències noves i, com que ens surten tan bé, repetim. Després d'una primera insinuació carregada de sensualitat: li vaig demanar que s'atrevis a il·lustrar uns versos que m'havia suggerit, una vetllada, una situació agradable i diferent. Ell va fer el tastet i després de compartir-ho ens va agradar. I s'hi va llençar. Va dissenyar tot un llibre de poemes, on jo només hi vaig posar quatre versos confegits amb alguns mots dispersos. Llibre: Tafetans de vida. Sant Jordi 2003. La segona aventura fou un conte. Aquarel·la més llegendà solsonina editat amb format conte: Mareta, marona, mare. Sant Jordi 2006. Altre cop satisfacció i felicitacions. Però és clar no tot havia de passar a Solsona.

Canviem d'escenari i el Ricard em proposa l'edició d'un conte de Copons. Ara s'encén encara més la passió i ens hi posem. Em documento i m'ajuda molt la senyora Assumpta Muset i Pons. Gràcies a les seves publicacions i entrevistes puc conèixer i endinsar-me en una època i un lloc. Penso en un relat, un conte, la història que serà de nou l'enllaç per la unió artística. La llengua diu i la pintura mostra.

Del conte puc dir qui-sap-lo. No sé justificar perquè Roc, potser els noms d'home m'agraden amb r i que siguin curts, a més el trobem ja antigament. Dos germans, com devia esdevenir en moltes famílies, l'arribat començava i el seguien els altres. Copons vaig saber, gràcies al mai-prou-valorat Joan Coromines, que prové del llatí cauponis que voia dir "hostal o hostalet vora un camí freqüentat". Genial, si era un lloc de pas, en Roc veia passar molta gent, i per imitació ell també s'hi engresca. El recurs dels tres viatges no és gens original, però fa conte. Anar a les espanyes porta a relacionar-se amb una senyora segoviana, no és el més habitual. Però algun s'havia de casar amb una dona que no fos coponenca, posem-hi que fos en Roc. Les empreses li van bé, com van anar bé a tants coponencs per fer fortuna. El tiet que marxa a fer negocis, com precedent dins a la família, i torna el dia assenyalat, em vaig recordar de l'inici dels pastorets de Folch i Torres. Hi ha casament i festa, en quin poble no n'hi havia? En Roc, generós i ric, ajuda amb els seus honoraris a millorar i refer l'església, em fidelitza de nou a la història. I els contes han de tenir un final-final, però volia un desenllaç obert: els protagonistes es retiren a Copons i les empreses segueixen i la vida també. El poble és més viu que mai i es rejoveneix, mireu el plançó

que explica la història, quin nina més bonica! Aquest cabellet arissat i negre...

Acabo com començava, Ricard, no em declaro. El nostre és un amor interessat a voltes, però mai no l'hem substituït perquè és autèntic, ens ho sabem.

Només gràcies per deixar-me conèixer un xic la vostra vila de Copons, ara me l'estimo més.

Novembre de 2007 ■

EN ROC DE COPONS

Text original: Ramon Montraveta
Il·lustracions: Ricard Espelt
Edita: Ajuntament de Copons
Setembre 2007

Festa **Negociants i Traginers** 2007

Ricard Espelt

Hola amics,
Aquest any la Festa dels Comerciants i Traginers de Copons ha agafat un caire molt infantil.
El dissabte de la Festa, vaig sortir de les caixes per convertir-me en un amic que arriba a les cases dels nens i nenes de Copons. Després circ i sopar amb tots els coponencs.
I diumenge? Com sempre mooolta gent, i amb moltes activitats per tot el poble. Aquest any, hi havia més coses per més carrers de Copons...
Fins aviat!

CARLES MUÑOZ MORA

CARLES MUÑOZ MORA

JORDI MERCADAL PRATS

NÚRIA PONS TORRENTS

NÚRIA PONS TORRENTS

NÚRIA PONS TORRENTS

CARLES MUÑOZ MORA

NÚRIA PONS TORRENTS

NÚRIA PONS TORRENTS

NÚRIA PONS TORRENTS

CARLES MUÑOZ MORA

NÚRIA PONS TORRENTS

NÚRIA PONS TORRENTS

JORDI MERCADAL PRATS

NÚRIA PONS TORRENTS

NÚRIA PONS TORRENTS

NÚRIA PONS TORRENTS

NÚRIA PONS TORRENTS

Exposició Artesania Tot Pell

Elisenda Mercadal Segura

El 15 de setembre, en el marc de la Festa dels Negociants i Traginers 2007, es va inaugurar la mostra d'artesanía de pell "Tot-Pell", de Josep Maria Prats i Palomas, a la sala d'exposicions de l'Ajuntament de Copons.

Durant l'acte, presentat pel Sr. Magí Puig i Gubern, l'artista explicà anècdotes de la seva joventut viscuda a Copons i d'altres relacionades amb algunes de les obres exposades, ja que cada una té la seva o les seves històries.

Les peces de la mostra, elaborades exclusivament amb pell, són fruit de moltes hores de treball manual i també de la sensibilitat, la curiositat i la capacitat d'observació de Josep Maria Prats.

La temàtica i el format de l'obra exposada a Copons fou variada i representativa: Quadres amb vistes de Copons; còpies de retaules i imatges religioses; maquetes d'esglésies, presidides per la de Santa Maria de Copons, i d'altres monuments, entre ells l'escultura "Diàspora", reproduïda a diferents escales; instruments musicals (el més espectacular, un gran corn tirolès), la cadira xinesa; el moble bar musical amb escenes de ball i músics; màscares; el mural de la barca del "meu avi" i també una caixa de traginer totalment restaurada amb pell gravada i pintada.

Com a curiositat, cal esmentar una vista de Copons pintada a l'oli sobre pell, la primera obra de Josep Maria Prats elaborada abans d'introduir-se en el món de l'artesanía de la pell (veure Camí Ral 24), i un llibre de com pintar paisatges a l'oli de la casa Parramon. El dia de la inauguració l'artista va explicar que el manual li havien regalat els seus fills, junt amb els estris necessaris per iniciar-se en la pintura, i quina va ser la seva sorpresa quan va descobrir que el primer model proposat no era cap altre que una vista de Copons des de Cal Tresó! No cal dir que, tot i el pas dels anys i l'experiència adquirida, ell té una estima especial per aquest campanar de Copons que s'aixeca entre muntanyes i collites d'un groc intens.

L'exposició es va poder visitar els dies 15, 16 i 22 de setembre de 2007. ■

ELISENDA MERCADAL SEGURA

ELISENDA MERCADAL SEGURA

ELISENDA MERCADAL SEGURA

ELISENDA MERCADAL SEGURA

ELISENDA MERCADAL SEGURA

Hereu i pubilla 2007

Montserrat Serra Piñon

El diumenge 23 de setembre es va celebrar el tradicional acte de l'hereu i pubilla que es duu a terme dins el programa de la Fira d'Igualada.

Aquest any Copons va estar representat per l'Eduard Tomàs i l'Emma Vila, tots dos de sis anys d'edat.

L'acte va començar cap a les 10 del matí amb la fotografia oficial i posteriorment se'ls va oferir a tots els nens i nenes dels pobles de la comarca de l'Anoia que hi participaven un esmorzar amenitzat per un grup d'espectacle infantil mentre s'esperava el moment per entrar a la basílica de Santa Maria per fer l'ofrena.

Posteriorment es va fer el recorregut per diferents carrers d'Igualada, passant per la Rambla i acabant davant la seu del Consell Comarcal de l'Anoia, on els nens i nenes van ser obsequiats amb diferents regals, com a agraïment a la seva assistència. També se'ls va donar una medalla commemorativa i dies més tard, com a record d'aquest dia, la fotografia oficial que se'ls havia realitzat a la sala d'Actes de l'Ajuntament d'Igualada. ■

L'espectacle "A ritme de gegants" de Noè Rivas

Rosa Mata Francès

La tarda del dilluns 12 de novembre els nens de l'escola de Copons, juntament amb altres nens, pares i avis del poble, vam poder gaudir de l'espectacle d'en Noè Rivas: "A ritme de gegants", que ens va portar el Bibliobús Montserrat.

Només començar, en Noè ens va fer un repàs d'alguns gegants de Catalunya que vam poder veure en les imatges projectades en una pantalla. Ens va explicar que n'hi ha més de 2.000 i que el primer gegant documentat a Catalunya data de l'any 1.424. De gegants n'hi ha de moltes formes i mides; hi ha gegants de reis, guerrers, oficis, animals, etc. I es poden fer amb tècniques i materials molt diversos: cartró pedra, guix, paper encolat...

Després de la mostra gegantera acompanyada de cançons, en Noè ens va preparar per fer ballar gegants. Primer va treure una pila d'instruments de percussió que va

repartir entre els voluntaris que van anar sortint. Alguns eren força curiosos i provenien de diferents països.

Un cop seleccionats els músics, en Noè ens va presentar als dos gegants casolans que s'havia fet ell mateix. Eren molt senzills i macos: Un pal d'escombra aguantava la cara de cartró amb cabells de llana i a sota hi havia enganxat un penjador de roba que aguantava el vestit del gegant.

Una mare i una mestra van ser les seleccionades per fer ballar els gegants. Després d'assajar una mica la cançó i la dansa que ens va ensenyar en Noè, va començar la ballaruga al ritme de la música! Tot ballant, en Noè es va acomiadar de nosaltres fins una altra ocasió.

Així vam passar una bona estona i vam aprendre coses noves sobre els gegants. ■

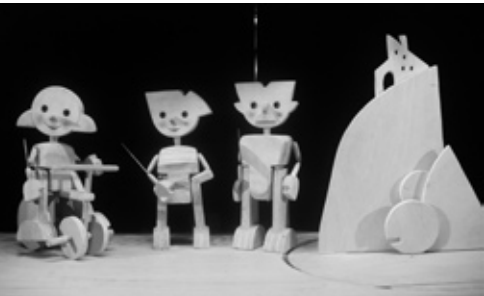
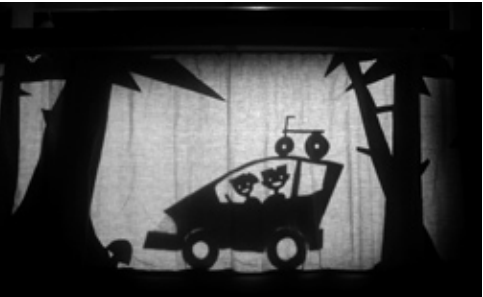
ROSA MATA FRANCÈS

ROSA MATA FRANCÈS

Tarda de titelles a La Barraca

Dissabte a la tarda, una bona colla de nens i pares es van trobar a la Barraca per gaudir de l'espectacle de Titelles del conte "La Jana i els 3 Óssos". L'espectacle va agradar molt a petits i grans!!! ■

Ja en tenim 60

Teresa Closa Bertran

El diumenge 18 de novembre de 2007 ens vam aplegar tots els nascuts a Copons l'any 1947, ja que aquest any hem complert 60 anys.

La Festa va començar amb una Eucaristia ben participada, presidida per Mossèn Enric, el rector del poble, i entre les normalitats de la litúrgia vam donar gràcies per aquests seixanta anys de vida.

Després, tot seguit, vam anar a un restaurant a fer un bon àpat, tot parlant i recordant els temps de la infantesa, la joventut i adolescència. Va ésser un dia molt emotiu, ens ho varem passar molt bé i ens en quedarà un bon record. ■

“ Ja tenim aquí el 1947, amb ell des del març fins el desembre. Cada un de nosaltres arribem a diferents cases del poble. Aquests naixements són d'alegria.

La Josefina de Cal Recader és la que va néixer primer.

La Maria de Cal Foner, d'entrada la primavera nasqué.

La Teresa del Bartomeu va néixer al juliol, en un dia de força sol.

La M. Àngels de Cal Pepateia també es va delir i al juliol va voler sortir.

El Josep de Cal Manset va néixer al setembre, quan ja feia una miqueta de fred.

Per la Joana de la quinta, que no sabem res d' ella, només les circumstàncies de que nasqué al poble.”

juliol

- 08 Plantada de paperera a la Font de la Vila
- 15 Benedicció de cotxes
- 16 Bibliobus
- 19 Reunió final de curs Caseta de l'Hort i presentació curs 2007-2008 a La Barraca
- 20 Final de curs Caseta de l'Hort
- 23 Inici de la construcció de bandes sonores
- 27 Finalitza el curs de natació
- 27 Finalitza el casal d'estiu
- 30 Concert de l'Orquestra Simfònica Segle XXI

agost

- 01 S'estrena la nova samarreta de Copons
- 02-03 Taller de joies
- 08 Volei al Poliesportiu
- 08 Inici campionats de tennis de taula i truc a La Barraca
- 09 Bàsquet al Poliesportiu
- 10 Futbol al Poliesportiu
- 10 Finals dels campionats de tennis taula i truc
- 11 Concurs de dibuix infantil a la Plaça Major
- 11 La nit del jovent. Actuació del grup D-Versions Band a la Plaça Major
- 11 Nit electrònica al camp de futbol El Rieral
- 12 Missa del diumenge
- 12 Ballada de sardanes amb la cobla Ciutat de Manresa
- 12 Ball amb l'orquestra Rosaleda
- 13 Gimcana esportiva al Poliesportiu
- 13 Playback a la Plaça Major
- 14 Cercavila infantil amb el grup Gallarda
- 14 Espectacle infantil amb Encara Farem Salat i l'espectacle "La Volta al món"
- 14 Concert de música tradicional amb El Pont d'Arcalís i l'espectacle "Aigua, més aigua"
- 15 Missa de Festa Major
- 15 Xaranga vermut amenitzat pel grup Los Labradores
- 15 Taller de ball de bastons al Poliesportiu
- 15 Sopar fi de festa amb bingo a la Plaça Major
- 15 Actuació espectacle de Nilson
- 16 Cantada d'havaneres amb el grup Mar Brava a la Piscina
- 22 Es deixen 15 ànecs a la Bassa del Mig

setembre

- 01 Reunió preparació Festa Negociants i Traginers
- 01 Sortida amb bicicleta
- 03 Comença el curs a la Caseta de l'Hort
- 12 Comença el curs escolar al CEIP Copons
- 15 Passejada cultural amb Jaume Ortinez
- 15 Inauguració exposició "Artesania Tot-Pell" de Josep M. Prats
- 15 1a Festa Negociants i Traginers Infantil: Cercavila, Presentació conte "En Roc de Copons", espectacle "Hoppa-li" de Tot Circ i berenar
- 15 Sopar concert amb Angelina i els Moderns
- 16 VII Festa Negociants i Traginers de Copons
- 16 Finalitza temporada de la Piscina Municipal
- 17 Bibliobus
- 23 Hereu i pubilla de Copons, Eduard Tomàs i Emma Vila, a la Fira d'Igualada

octubre

- 05 Rierada al Gorg de Nafre
- 06 FC COPONS 1 – MONTERRAT 2
- 07 Trobada de Catequistes a Vic
- 13 PIRAMIDES 2 – FC COPONS 1
- 15 Bibliobus
- 17 Comença la catequesis
- 20 ATENEU 4 - F.C.COPONS 1
- 27 Missa familiar a Jorba nens catequesis
- 27 FC COPONS 1 – PEÑA MADRILISTA 3
- 29 Visita del delegat del govern a la Catalunya Central Jordi Fabrega a Copons
- 30 Castanyada dels nens de l'escola a la Barraca
- 31 Castanyada a la Barraca

novembre

- 04 HOSTALETs PIEROLA 5 - FC COPONS 1
- 06 Conferència « La vida comentada als 65 » a La Barraca
- 10 FC COPONS 2 – JORBA 1
- 11 Trobada a Montserrat de les Parròquies de Ponent
- 12 Bibliobus - espectacle « A ritme de Gegants » de Noè Rivas a La Barraca
- 17 Missa familiar a Jorba nens catequesis
- 18 LA TORRE 3 - FC COPONS 5
- 18 Missa de gràcies pels 60 anys de vida
- 22 Celebració Santa Cecília a la Caseta de l'Hort
- 24 Titelles a La Barraca "La Jana i els 3 Ossos" a càrrec de Titelles de LLeida
- 24 FC COPONS 1 – VILANOVETA 2

El web de www.copons.net és un servei creat per l'Ajuntament de Copons per oferir informació sobre el nostre poble a tots els internautes que ho desitgin. L'espai té un caràcter plural, on tothom hi es convidat.

El web és actiu des del mes d'abril i ha rebut en aquest temps (fins a finals del 2007) unes 6000 visites. De totes maneres, això, actualment, no és un tema prioritari. Som un poble petit, en què totes les iniciatives han de tenir un recolzament popular important. Segurament, el que més ens interessa és consolidar el servei en ús i qualitat.

Ja són força els coponencs que han col·laborat amb el web: enviant notícies, vídeos, documents, imatges, suggeriments,... i ens queda molta feina per fer. Un web és un espai que creix amb el temps a partir de les

aportacions dels seus autors i administradors, però bàsicament gràcies a les aportacions dels seus usuaris. Un web sense usuaris és un servei sense sentit.

En aquests mesos de funcionament, hem rebut nombroses mostres de suport. Aquest fet ens ha animat a continuar augmentant els continguts del web i a treballar en el seu funcionament. No obstant, és un espai que es va polint amb el temps i amb les vostres aportacions. De fet, encara hi ha espais en procés de desenvolupament.

A continuació, us fem un breu recull de coses que podeu consultar al web: www.copons.net:

- L'espai permet conèixer d'una forma immediata la feina que està realitzant l'Ajuntament en aquest moment. Projectes, plans, descarregar impresos, contactar amb l'alcalde i els seus regidors, etc.
- Conèixer el nostre patrimoni cultural i històric, els renoms de les nostres cases.
- Consultar les edicions de Camí Ral.
- Saber com arribar a Copons des de qualsevol indret, i les activitats que hi podrem realitzar un cop estiguem en el nostre municipi.

Des del mes d'octubre, el domini copons.cat també enllaça amb el nostre web i s'està

encarregant de què els enllaços externs apuntin correctament al nostre web. Aquesta feina, necessita la col·laboració de tots vosaltres, la xarxa comunicativa web afavoreix els dominis ben enllaçats. Aquesta tasca és llarga i progressiva.

Intentem actualitzar la pàgina setmanalment, amb noves notícies o millores. També informem de les novetats a través del correu electrònic.

Si voleu tenir un correu amb domini copons.net, també el podeu sol·licitar i rebreu puntualment tota la informació del web. Aquest sistema, de llistes de correu, també ens permet informar als mitjans de comunicació.

Ens agradaria presentar visualment el web, però esperem polir-lo una mica més i tenir un espai de consulta pública. Creiem que molt aviat això serà una realitat.

Per acabar, ens agradaria dir als usuaris que coneixeu l'espai, que us el feu vostre, que aporteu totes aquelles millores i novetats que desitgeu per tenir un servei al dia. I als que no ens coneixeu, us animem a col·laborar-hi i a visitar-nos. ■

L'ampliació i millora de la Piscina Municipal es posposa fins l'hivern vinent

Pep Colom Talló

El calendari previst per al projecte de millora de la piscina, de màxima prioritat per aquest consistori, ha sofert una modificació important, degut principalment a la dificultat per casar l'atorgament de les diferents subvencions necessàries amb l'ajustat calendari per dur a terme les obres.

Estem ara en època de decidir quines són les inversions a realitzar en els propers anys, i en conseqüència sol·licitar-les al Pla Únic d'Obres i Serveis de Catalunya (PUOSC) i

als diferents ajuts que concedeix la Diputació de Barcelona a través del seu programa Xarxa Barcelona.

En el moment de la redacció d'aquest article, a principis de novembre, encara no han estat publicades les convocatòries de les respectives subvencions i ajuts. Això implica que el finançament de les diferents peticions no quedarà assegurat fins que es resolguin les sol·licituds, que es preveuen cap al febrer o març de 2008.

Tot i haver valorat la possibilitat d'avançar-nos en els terminis per mirar d'iniciar les obres el gener i executar el projecte en cinc mesos, creiem més sensat esperar un any i començar-les la propera tardor, sense risc d'imprevistos, que podria suposar començar l'estiu sense piscina.

Per aquest motiu demanem disculpes, sobretot als petits, perquè hauran d'esperar un estiu més per gaudir de la nova piscina, i us donem les gràcies per la vostra comprensió. ■

Els vegetals són la forma de vida més antiga que ha existit a la Terra. S'han trobat fòssils que confirmen l'existència d'una capa verda que cobria quasi totalment el nostre planeta fa tres mil milions d'anys. També fa molts anys que l'home va relacionar el sol amb la presència de clorofila, que dóna el color verd a les plantes i els permet sintetitzar i aprofitar l'energia del sol per poder donar fruits amb components orgànics i les proteïnes tan importants en l'alimentació i en la formació de l'estructura de molts animals. De les plantes es van obtenir els primers medicaments que l'home primitiu va utilitzar per la lluita contra les malalties i per conservar la salut.

Però també, fa molts i molts anys, els primers pobladors van observar que algunes plantes tenien un efecte especial sobre el caràcter i el pensament dels humans, els quals, en consumir o bé olorar alguns perfums, se sentien transportats cap a unes regions estranyes, desconegudes i sovint maravoloses. Aquest fenomen és un efecte al·lucinògen que no permet diferenciar aquella sensació de la realitat.

Es natural que l'home primitiu no sabés interpretar el fenomen que li produïen determinades plantes que el posaven en comunicació amb un món espiritual que no coneixia, que no comprenia i que tampoc podia dominar. Era, doncs, una cosa superior a les seves possibilitats i no tenia cap més solució que acceptar una força sobrenatural que regia aquest nou univers, l'existència de divinitats i altres forces espirituals.

Ara, però, ens limitarem a parlar d'una planta molt coneguda des d'una remota antiguitat de més de 2500 anys abans de Crist, i que és molt interessant de conèixer.

El cànem

És una planta de la família de les canabàcies. La varietat més coneguda entre nosaltres és la "canabis sativa".

És una planta herbàcia anyal, de tija recta i d'un a tres metres d'alçada. Les seves fulles són grosses, allargades, dentades, aspres. Són de color verd fosc, d'una olor penetrant i protegeixen unes formacions arrodonides que són els akenis o llavors comestibles. El cànem té la particularitat de diferenciar

en dues plantes diferents el sexe masculí i el femení i de créixer en terrenys poc favorables com una mala herba. El seu conreu, però, és molt agraït i, apart, la llavor que és comestible ens permet obtenir una fibra molt apreciada antigament tant per la fabricació de teixits com per a trenar els seus filaments i obtenir unes cordes molt resistents a la tracció, a l'acció de la intempèrie i a la resistència a la salinitat del mar. També és molt apreciada per la fabricació de calçat, especialment de les conegudes espadenyes que encara poden competir amb el calçat actual.

La seva remota antiguitat ens sorprèn quan podem comprovar la seva existència en el registre de plantes medicinals de l'emperador xinès Shen Nung a l'any 2.737 a. de Crist, amb el nom de "canabis sativa".

Però totes aquestes aplicacions han anat disminuint, per una banda, per la dificultat tècnica de la manipulació mecànica d'aquesta fibra i, per altra part per la competència de les fibres artificials actuals.

El porro

És el nom popular d'una cigarreta que conté tabac i marihuana esmicolada en petites porcions de la planta seca. La inhalació del fum produeix ràpidament uns canvis i sensacions a nivell del Sistema Nerviós Central i repercuteix també en tot l'organisme.

Es nota, molt aviat, la sensació d'una lleugera eufòria, de relaxació física i mental i també una bona disposició a relacionar-se amb els altres companys i una major sensibilitat a l'ambient de l'entorn.

També existeixen altres efectes, no tan favorables, com pot ser una pèrdua lleugera, durant poc temps, de la memòria. Algunes vegades es té una alteració de la percepció del pas del temps i una pèrdua de lleugeresa i coordinació dels moviments i del control neuromuscular, la qual cosa pot afectar la seguretat en la conducció de vehicles o màquines de precisió.

A dosis altes, es poden sofrir períodes o moments d'ansietat i nerviosisme, notar taquicàrdia, palpitations i malestar ocasionat per un descens de la pressió arterial.

L'acció favorable sobre l'estat general del nostre organisme, l'efecte euforitzant i antiemètic, pot ésser útil en determinades malalties que precisen un tractament enèrgic. És el cas dels tractaments quimioteràpics per malalts de càncer, als quals poden evitar les grans molèsties de les nàusees i els vòmits. El tractament correcte amb marihuana els ajuda a estimular la gana, a tolerar millor els aliments, a suprimir els vòmits i a aprofitar l'efecte analgèsic que els calmarà força els dolors i els ajudarà a millorar la seva qualitat de vida.

Vic 24 de novembre de 2001.- Anicet Altés.- Metge. ■

Cinc minuts per plegar

Marta Biel, filòloga i mestra, actualment assessora LIC i coordinadora del Pla d’Entorn del Solsonès.
Ricard Espelt, llicenciat en Belles Arts, és dissenyador i professor de secundària i post obligatoris a l’Escola Arrels de Solsona.

“Per què no m’expliques un conte?”

El fill pregunta al pare. –“Ostres si home”, - pensa el pare. Aquest marrec es deu pensar que el món són contes i rialles, com no veu res més que això tot el dia!

El nen no rep resposta i s’acosta a la mare i repeteix la pregunta. La mare, mig somrient, li diu –“mira maco ara haig de fer el sopar i després...”-

Vivim en una època de canvis molt importants, i alguns asseveren, fins i tot, un canvi d’època (la revolució digital, la globalització, la immigració...). Anem constatant com les estructures familiars i els models laborals han canviat; que han anat sorgint noves necessitats de conciliació d’horaris familiars i laborals.

Davant aquesta realitat no es deixa de sentir el discurs que a l’escola se li plantegen noves demandes i nous reptes. A tall d’exemple, el bombardeig constant d’estímul informatius incontrolats que reben els nostres infants i joves mena a la necessitat d’educar-los per tal que siguin capaços de seleccionar-los i interpretar-los –formar-se per informar-se-. I un altre exemple: es parla de crisi de valors, es qüestionen les normes... i l’escola ha d’educar per a la igualtat i per a la resolució pacífica dels conflictes.

De tot allò que no ens en sortim ho posem a la llista de deures que ha de fer l’escola. Totes les mancances que copsem en el si de la societat, volem que les cobreixi l’escola. Una mica indignant pels mestres, bastant descansat pels pares –si més no per treure’ns algun que altre remordiment de sobre-.

Punt d’inflexió; engego la ràdio i escolto aquella música tan màgica, relaxant i mística alhora del programa l’Ofici de viure, i sento la paraula que m’inspira continuar el monòleg anterior: la cultura de l’esforç. Sí, les paraules d’en Francesc Torralba s’avenen amb el diàleg interior que estic tenint: els conceptes d’esforç, paciència i tendresa actualment són molt poc populars, poc considerats i poc valorats.

És innegable que la societat canvia a un ritme vertiginós, que la transgressió està de moda, i que tot el que és ordre, disciplina, etc. es relaciona amb conservadorisme i amb quelcom retrògrada. Però nosaltres seguim sent humans, amb unes necessitats que no deixen de ser senzilles, bàsiques, i talment humils. I disten molt d’anar a aquest ritme taquicàrdic.

Necessitem frenar el ritme de la jornada laboral quan arribem a casa després d’un dia intens... amb tot, tenim una responsabilitat: l’educació dels nostres fills. L’escola ajuda però no arriba a tot. Els fonaments de l’educació dels nens els fem a casa. L’escola complementa, fa molt i més; tanmateix si només esperem de l’escola, comencem a construir l’educació dels nostres fills, per les finestres.

Així doncs, després d’un dia intens i pesat de treball, quan arribem a casa tenim dues opcions: Ens deixem emportar pel cansament de tot el dia treballant, ens acomodem al sofà mirant la televisió i els fills que ens facin companyia asseguts al costat, (també els podem posar la seva sèrie favorita, i nosaltres mentrestant descansem una estona).

O bé, ens esforcem a tancar la televisió i establir l’hàbit de comunicar-nos amb els nostres fills.

Ens decanem vers la comoditat o vers l’esforç... La cultura de l’esforç també manca entre els pares.

Als mitjans de comunicació surt la indisciplina, imatges violentes i bèl·liques es repeteixen una i altra vegada... Els Grans Hermanos és un altre exemple de la formació que rebem –joves i pares-, i a sobre es fa publicitat que es guanya molt a partir de transgredir, insultar, malparlar... Alguns dibuixos animats transmeten pautes de comportament intolerables, i incideixen directament en els nostres fills.

Contar un conte –malgrat en aquell moment no se’n tingui ganes- és un instant de la vida molt valuós: permet gaudir d’aquella estona plegats; educa amb els valors que pot transmetre aquella lectura; i aporta riquesa a molts nivells. Ens hem esforçat però la vivència és gratificant i enriquidora en molts nivells.

La família s’ha quedat sense model... Si volem que els nostres fills siguin respec-

tuosos, dialoguin els problemes, sàpiguin conviure en el si de la societat; si volem que s’eduquin en l’esforç i l’ordre, hem de començar per nosaltres mateixos i assentar les bases i els fonaments d’una bona educació. Els valors bàsics i tot allò que puguem ensenyar seran pels nostres fills uns referents claus a través dels quals desenvoluparan la seva personalitat, els donarà seguretat davant els petits obstacles de la vida i els refermarà l’autoestima.

Tot el que anem ensenyant als nostres fills, pot ajudar de retruc, a la bona convivència social. Per què se sent parlar ara de societat violenta, d’índex d’agressivitat als instituts, de descontrol...?

Amb el nostre esforç: És anar semblant llavors per veure el fruit més endavant...

L’esforç no és una càrrega, ans al contrari, és quelcom positiu que ajuda a superar-se humanament – comporta tolerància a la frustració i autocontrol emocional- i et va aportant dosis de felicitat. ■

Reflexió dels Coponencs i Coponenques

Salvador Lloró

Podríem estar parlant moltes hores sense arribar a cap acord pel que fa al color polític o al pensament individual de cadascú dels habitants de copons. El nostre poble és tranquil i tothom es coneix, però l’incivisme d’alguns ens afecta a tots/es. En un poble com el nostre no tot es pot fer des de l’Ajuntament, hi ha coses amb les quals la gent ha de col·laborar i no només anar a queixar-se a l’ajuntament que això o allò està brut o els carrers no es netegen.... Abans al poble no hi havia la persona que es dedicava a netejar i el poble estava net. Tret d’algunes persones que encara tenen el costum d’escombrar davant de casa seva, la resta pensa que ja ho farà l’Ajuntament.

Pels Reis desitjo una plaça

Toni Alcobarro, Regidor

De fet, segurament la desitgem tots... o almenys m’agradaria que així fos.

El valor que pot tenir un centre històric o una plaça amb les seves voltes, a vegades el donem quan anem de visita a altres pobles i ciutats. Per sort, nosaltres també tenim consciència del valor del nostre patrimoni, ja que uns dies a l’any, amb molt d’esforç, s’aconsegueix netejar els carrers, les places i els racons de vehicles.

Si a un nen li dones un full amb un dibuix d’un vaixell, l’únic que farà és pintar-lo. Més bonic o menys, però pintar-lo. Si a aquest mateix nen o a un grup de nens els deixes jugar en una plaça plena de cotxes, el que faran és jugar a fet amagar i poca cosa més.

És sorprenent la quantitat de coses que un nen pot arribar a dibuixar i a crear en un full en blanc; segurament tantes com podria crear en un carrer o una plaça blanca, buida, neta de vehicles.

La majoria dels lectors d’aquestes paraules segur que teniu el record de passar hores i hores al carrer, jugant a una infinitat de jocs tradicionals o altres d’inventats.

Avui, ja comencem a tenir problemes d’estacionament a Copons. No cal dir que tenim tres vegades més vehicles que espais particulars adequats per a guardar-los; i això anirà augmentant, ja que afortunadament tenim joves que es fan grans, autònoms i,

Un altre tema de discòrdia és el poc respecte que és té per les portes i els garatges. Ja fa temps que a la plaça s’hi van senyalitzar per petició veïnal 8 places d’aparcament. Qualsevol dia que no sapigueu que fer al vespre o a primera hora del matí, compteu quants cotxes hi ha aparcats!!!! Aquest problema no només passa a la plaça, sinó també a la resta del poble, on cada vegada la gent s’inventa aparcament nous, però no pensa mai que pot estar molestant els altres. Amb aquest escrit estic segur que no se solucionarà res, però deixa constància de que cadascú ha de ser conscient dels seus actes. ■

majoritàriament, necessiten o volen tenir el seu cotxe.

Però el que em sembla que tenim mal entès és que el cotxe no és un cavall que hem de lligar a l’argolla de la façana de casa nostra o a la del veí despistat, sinó simplement un objecte de diferents materials que suporten qualsevol inclemència meteorològica i que, per tant pot dormir a certa distància del nostre llit sense que s’enyori.

Tots i cada un dels Coponencs tenim molts motius per demanar un poble net de vehicles, i només hi ha uns 25 o 30 motius, que són els cotxes que diàriament estan dins el nucli estacionats, els que ens impedeixen gaudir d’un poble sense ferro.

Des de l’Ajuntament estem treballant amb l’objectiu de donar una alternativa als propietaris dels vehicles que no disposen d’un aparcament propi. De moment, les zones d’aparcament de les entrades del poble poden servir als més conscienciats. Sabem que caldria adequar-les (posar-hi paviment, mesures de seguretat...). Sabeu que el nostre ajuntament no té recursos i que la major part de les millores que es van fent es porten a terme quan ens podem acollir a ajuts de les administracions superiors que s’ajustin a les necessitats que anem identificant. Aquesta és un d’elles. Però tota la feina que fem serà més fàcil si TOTS comencem a actuar i no només desitjar.

Moltes gràcies ■

El pares

Filomena Vendrell

Si els pares són bones persones i els fills et volen escoltar els consells que ells et donen pels bons camins podràs caminar.

Un pare amb el seu fill sempre li deia fill meu quan tingués edat de treballar no facis com aquelles persones, que poguent tenir un bon raconet, a la misèria van haver d’acabar.

Tu fill meu ves-hi sovint, en aquell temple a portar-hi una espigueta de les que tu t’hauràs guanyat, i si no pots portar-hi una espigueta tant sols porta-hi un granet de blat.

Fes com aquelles formiguetes, que tot l’estiu no paren de treballar, i quan el mal temps arriba, elles no els falta el menjar.

Fill meu ves-hi sovint en aquest temple, a portar-hi una espigueta de blat, i si dels teus pares segueixes aquest exemple, quan arribis a la bellesa tindràs el teu raconet de blat.

No facis com aquelles persones, que tenint de sobres, no guarden res pel temps de sequedat, poden tenir un bon racó sempre son pobres i envegen els altres el seu raconet de blat.

La tardor del cigronet celebra la seva tercera edició

Albert Rica Villagra

El cigronet de l'Alta Anoia es va presentar en societat ja fa tres anys, i ha fet de la tardor el seu moment.

El primer any es va celebrar la Gala del Cigronet a l'Ateneu Igualadí, sempre amb el protagonisme dels grans cuiners que tenim a casa nostra i algun convidat com en Sergi Arola o els amics del teatre de Guerrilla. Alhora vàrem viure la festa del cigronet a Rubió i tots recordem el bon humor que van presidir les curses a la pujada del Castell amb molt protagonisme de la gent de Copons.

L'any passat el tast de cigronet a la plaça pius XIII de l'Igualada va fer les delícies dels més menuts amb les actuacions de Tot Circ.

Enguany, a la plaça de Cal Font d'Igualada, vàrem gaudir d'un tast de cigronet presentat de divuit maneres diferents, tantes com els restaurants del Gremi d'hostaleria que van tenir presència. Es calcula que unes 3000 persones van fer un tast de cigronet, d'entre el nombrós públic que va visitar la gran carpa que el Consorci de l'Alta Anoia va instal·lar a Cal Font. El tast va consistir en tres varietats de cigronet, dues copes de vi o cava i unes postres gentilesa del gremi de pastissers. L'acte va comptar amb la col·laboració de la Copac i del Consell Comarcal de l'Anoia. ■

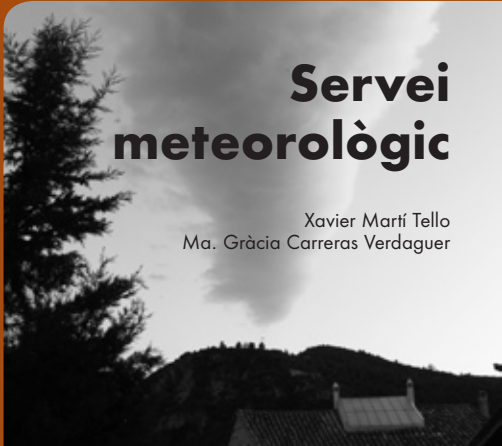
El ple del Consorci de l'Alta Anoia va elegir nou president

Reunit en sessió constitutiva, el Plenari del Consorci va elegir Pere Masana i Nadal nou President de la Corporació. El Consorci, que es va crear a l'any 1999, està format per la Diputació de Barcelona, el Consell Comarcal de l'Anoia, els dotze Ajuntaments que configuren territorialment l'Alta Anoia, els sindicats i l'associació pel desenvolupament de l'Alta Anoia, hi ha tingut des de la seva creació com a presidents als Alcaldes de Pujalt i Copons, Antoni de Solà i Jordi Bertran. Ara enceta una nova etapa amb la major part dels seus membres renovats arran del resultat de les passades eleccions municipals.

En Pere Masana és de Vilamajor, és enginyer agrònom de professió i regidor de l'Ajuntament de Pujalt des de l'any 2003 i s'ha significat en els darrers temps en els seus estudis sobre les varietats de cigronet de l'Alta Anoia, del qual és productor en la seva explotació agrària familiar.

El nou President va agrair el suport al plenari en la seva presa de possessió del càrrec i va explicar que actua com a cap visible d'un grup de gent jove que va ser elegit en les darreres eleccions. Va continuar dient que la intenció d'aquest grup és consolidar la tasca realitzada per l'equip anterior i fer front als nous reptes que es presenten en el món rural a l'Alta Anoia, com ara la possibilitat de poder col·laborar en la gestió d'un programa LEADER de la Unió Europea que possibilitaria endegar projectes de gran interès per la zona. ■

Xavier Martí Tello
Ma. Gràcia Carreras Verdaguer

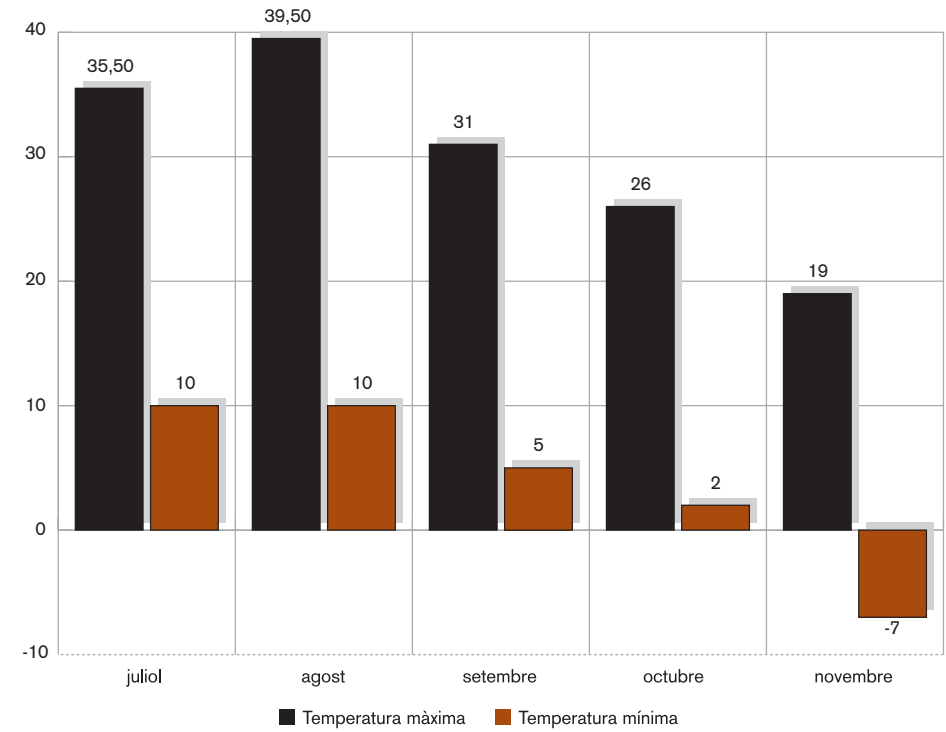
Temperatures ►

Des del mes de juliol de 2007 fins el novembre de 2007 ha plogut un total de 66,8 litres/ m2.

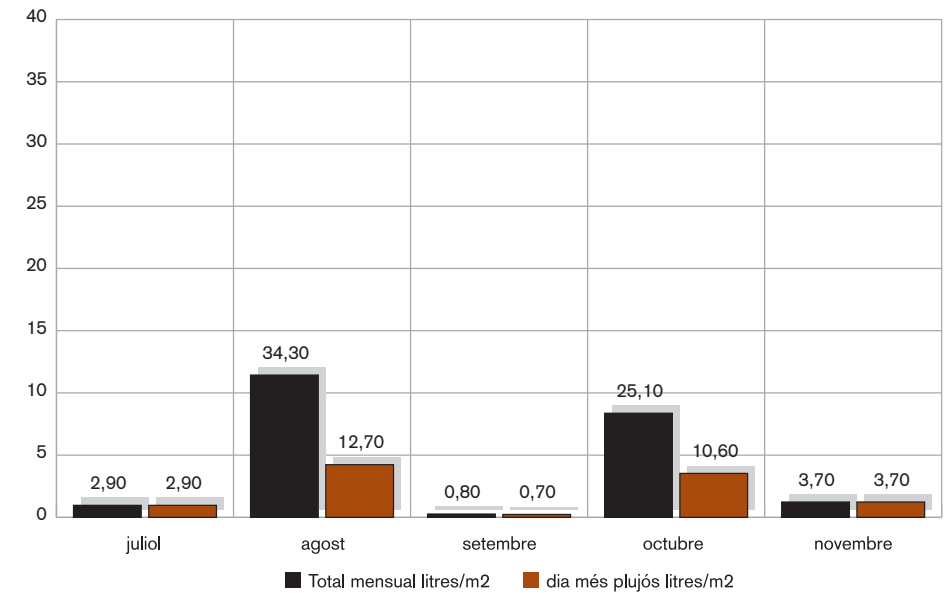
Comparant les pluges d'aquest mateix període del juliol de 2007 al novembre de 2007 va haver un total de precipitacions de 209,90 l/m2.

Des del mes de juliol de 2007 fins el novembre de 2007 el dia més fred va ser el dia 18 de novembre de 2007 amb una temperatura mínima de -7° i la temperatura màxima va ser el dia 27 d'agost amb una temperatura màxima de 39,5°.

	Boira	Pluja	Dies de:		Temp. màxima Màxima	Temp. màxima dia	Temp. màxima mínima	Temp. màxima dia
			Tempestes	Calamarsada				
Juliol	2	1	1	0	35,5°	29	10°	6
Agost	1	6	5	0	39,5°	27	10°	9
Setembre	5	2	0	0	31°	1	5°	29
Octubre	6	6	1	0	26°	2	2°	22
Novembre	3	1	0	0	19°	2	-7°	18

Precipitacions ►

Esports

Resum dels partits de futbol

Cedric Chapon

Copons • Montserrat : 06-10-07
Primera part: 1-1, segona part: 1-2
Els Coponencs començaven bé aquest primer partit de la temporada perquè als pocs minuts de joc, l'àrbitre senyalava un penal sobre Marc que Ouabed transformava en gol.
El Montserrat, més en forma que el Copons, no va trigar a igualar el marcador.
A principi de la segona part, el joc estava bastant igualat, però el Montserrat va aprofitar una falta de concentració de l'equip local per fer el segon gol. Malgrat un Copons lluitador, el resultat es va quedar així.

Piràmides • Copons : 13-10-07
Primera part: 1-0, segona part: 2-1
Els Coponencs, tot i controlant el partit, es van sorprendre per un gol de Piràmides als 30 minuts de la primera part. Els locals, motivats per aquest gol, es van mostrar perillosos fins al final de la primera part.
A la segona part, un Copons dominador, no va ser capaç de marcar fins al minut 25, gràcies a un penal transformat en gol per Carles Mas. Pocs minuts després, en un contratat, els locals feien el segon gol. Fins el final del partit, els Coponencs van lluitar per marcar el segon gol i gairebé ho van aconseguir, però la lluita de la defensa local no ho va permetre.

Ateneu • Copons : 20-10-07
Final: 4-1
L' Ateneu, que l'any passat jugava a segona divisió, va imposar el seu ritme.
Més fort que els visitants, no van trigar a marcar els seus primers gols.
El Copons, no resignat, va fer una bona oposició però insuficient. Els locals van ampliar el marcador amb 2 gols més. Els Coponencs, en un reacció d'orgull, van marcar un gol a l'últim quart d'hora.

Copons • Peña Madrilista 27-10-07
Final: 1-3
El visitant, primer de la lliga va fer un partit seriós. Tot i la bona actuació de Copons, que ha lluitat per poder fer dubtar la Peña, no va poder aconseguir un millor resultat.

Hostalets de Pierola • Copons 04-11-07
Primera part: 3-0, segona part: 5-1
Va ser un partit bastant igualat al principi fins que al minut 25, els locals es van avançar amb un gol des de fora de l'àrea. 10 minuts després, amb 2 gols més, l'Hostalets sentenciava la primera part.
A la segona part, un altre gol dels locals, que encertaven més la porteria, acabava amb les

esperances de Copons de poder empatar el partit. Pocs minuts després el Copons marcava el seu primer gol de penal i 10 mn més tard en fallava un altre.
En el contratat l'Hostalets marcava el seu últim gol.

Copons • Jorba 10-11-07
Final: 2-1
Aquest any el Copons ha ganyat el “derbi” local. Els locals van plantar cara a un Jorba millor classificat a la lliga. Aquest partit a casa sempre és especial i el Copons, aquest dia, es juga alguna cosa més que a la resta dels partits.

La Torre • Copons : 17-11-07
Primera part: 1-1, segona part: 3-5
Els Coponencs jugaven contra l'últim classificat. La Torre va fer un bon partit, tot i l'actuació bastant regular dels locals. A la represa, La Torre marcava el seu segon gol seguit pel tercer. El Copons, tocat al principi, va trobar la motivació suficient per remuntar i va marcar 3 gols seguits, sinònim de victòria.

Copons • Vilanoveta 24-11-07
Primera part: 1-1, segona part: 1-2
Un partit perdut, però que era a l'abast del Copons contra un rival d'igual valor.
Als coponencs els va faltar un mica de confiança en si mateixos per, al menys, empatar el partit. ■

Esports

Excursió a peu de Solsona a Copons

Joan Carles Quesada Santamaria

Fa uns mesos, el Jaume Gudayol i jo, Joan Carles Quesada, vàrem fer una excursió que tenia com a punt de sortida Solsona i com a punt de tornada era el nostre poble, Copons.

Per arribar a Solsona, veient les complicades connexions amb el transport públic, ens va acompanyar amb cotxe, la meva dona, Mercè.

Vàrem arribar a Solsona a les 7 del matí. Per trobar un bar on fer un bon esmorzar, vàrem travessar tota la part antiga de la ciutat, i així, de pas, feiem una mica de turisme.

Un cop en marxa, havíem de trobar el GR-7, que va d'Andorra fins al País Valencià, de manera que sortíem de Solsona per la carretera que va a l'Hostal Nou i Torà, i, a 1 Km més o menys, varem trobar, per fi, les marques del GR-7. Aleshores, vàrem enfilarnos per camins i pistes cap al sud.

Vàrem passar per el veïnat dels Brics, travessant una zona que en diuen els Planells de Torreflot. Sortint del bonic poble de Brics i ens vàrem enfilar cap al Santuari del Miracle. Durant tot el camí es van alternant camps de conreu, boscos i rieres encaixades a l'altiplà del Baix Solsonès, i, a una de les rieres, fins i tot hi vàrem trobar un petit embassament.

Vàrem trobar força masies habitades i ben conservades, i així arribàvem al Miracle, aproximadament a les 12 del matí. Aprofitàrem per fer una visita a l'església, que compta amb un espectacular retaule barroc.

Del Miracle, seguint les marques del GR, vàrem fer un tros de carretera fins el poble de Su. A mig camí hi havia una gran casa de colònies amb un grup d'escolars que feia estada.

El GR ens va fer passar pel costat del poble de Su, però sense entrar-hi, vàrem anar seguint un camí veïnal molt ample en direcció al Santuari de Pinós. Aleshores vàrem deixar a la dreta la carretera que va a Ardèvol i Torà... una mica de pujada i ja érem al Santuari, que és un excel·lent mirador situat al cor de Catalunya. Es troba a 920m aproximadament, i fa de centre d'un extens municipi. Com que ja eren gairebé les 13h., vàrem decidir quedar-nos a dinar al restaurant que hi ha al costat del Santuari. Ja havíem fet la meitat del camí, i estàvem al punt més alt de l'excursió.

Solsona

Embassament de Brics

Després de dinar, i sense fer migdiada, vàrem baixar per la carretera cap al poble de Pinós. Una mica més enllà vàrem creuar la pista que va cap a Valmanya i Salo per un costat i cap Enfesta, per l'altre, i vàrem sortir molt a prop del poble de Prades. Es veia al costat la Serra de Castelltallat, érem a la masia de cal Pons, on vàrem deixar el GR-7, perquè ens portaria a Sant Pere de la Salavina i Rubió, i ens vàrem desviar buscant una ruta cap a Calaf. Vàrem caminar una estona per la carretera de Prades a la Molsosa i els Quadrells, i després la deixàvem, baixant cap a l'esquerra passant per una pista entre una granja de porcs. En aquest punt, ja érem a prop de l'església de la Molsosa Vella.

Quan vàrem arribar a la masia de Cal Muntaner, ens varen deixar omplir les cantimplores d'aigua, i aquí vàrem començar un tros aventurer seguint un camí mig perdut que puja cap a la carena de la serra de Muntaner, una estivació de la serra de Boixadors. Arribàvem a la carena i després baixàvem cap a l'altre costat fins la Plana de Seguers. A l'esquerra hi ha una bona vista del castell de Boixadors. Hi ha una pista que va de Calaf a Boixadors, i la seguirem tota l'estona, passant pels Pans de l'Espona, travessant el poble de la Fortesa. Aquí ja es veu molt bé Calaf.

Abans de travessar l'eix transversal, vàrem passar pel costat d'una gran pedrera, i després vàrem agafar un camí que porta a la Pineda de Calaf, i d'aquest barri, continuàvem cap el centre de Calaf, on ens vàrem aturar per fer un cafè. Ja eren les 17,30h. de la tarda i no quedava gaire per arribar a casa. Ens sobreposem al cansament amb aquest pensament.

Vàrem baixar pel camí de la depuradora de Calaf fins a la carretera. Una mica més avall, hi ha l'antic camí de Calaf a Igualada per la serra, el qual seguirem fins a Copons. Vàrem passar per la Plana del Sisco i per la masia abandonada de Cal Codina de la Quadra, resseguint la carena que separa les valls del Sant Pere i l'Anoia.

Des de la carena es veu a un costat Prats de Rei, i a l'altre Sant Martí de Sesgueioles. Vàrem passar pel costat de l'ermita en runes de Sant Ermengol, i una mica més avall, hi ha els grans pallers de la masia de La Clau. Seguint la carena, vàrem creuar la pista que va de Sant Puvim a els Plans del Lloret i Veciana. Es veuen Sant Puvim, Veciana i Pareres.

Més avall, apareixen Cal Garça, i, per fi, Cal Queta, la primera masia del terme de Copons. Una mica més enllà, vàrem travessar per sota la línia d'alta tensió, i ja érem a l'antiga fàbrica de ciment i al barri de la Roquera, on ens acomiadarem amb el company d'excursió, en Jaume, que viu allà.

Vàrem arribar a les 19 h. a Copons. Total, 12 hores de caminada i més de 50 km de travessa. Per orientar-nos havíem utilitzat dos mapes comarcals: el del Solsonès i el de l'Anoia, els quals valorem com a bastant precisos.

Vàrem acabar molt satisfets d'haver fet una bonica travessa. Sobre el mapa, al principi semblava molt llarga, però és variada i entretinguda.

He intentat explicar-vos-la detalladament, per si algú es vol animar a fer-la. ■

Fauna autòctona de la nostra comarca

Gisela Auleda Caldés

L'esquirol comú o vermell

Mamífer rosegador arborícola de la família dels esciúrids, conegut pel nom d'esquirol. És un dels encantadors hostes dels nostres boscos. Mesura uns 45 cm. Té cua molt llarga, peluda i estarrufada; cap i coll diferenciats del tronc; les orelles llargues i punxegudes, amb plomalls de pèls a la punta durant l'hivern; les potes anteriors curtes, les posteriors llargues i fortes que li permeten saltar d'un arbre a l'altre. Té 8 mamelles. Depenent de la subespècie, el sexe, l'edat i l'estació, el seu pelatge varia de color. Menja molt: pinyons, nous, glans, avellanes, bolets i insectes...i a la tardor, els forats dels arbres li serveixen de rebost. Ocupa gran part de Catalunya. Habita a les pinedes, alzinars, rouredes, fagedes i als grans jardins. Les estacions influeixen en el seu ritme d'activitat, que és diürna i s'accentua a la matinada i migdia. Les poblacions, en general, estan

regulades per l'abundància de l'aliment i per algunes malalties com la sarna. Solen caçar-lo la marta, el gat salvatge, la geneta, l'àliga daurada, l'aligot i el duc. L'excessiva pressió cinegètica -causada per la seva explotació comercial en la taxidèrmia-, i una explotació forestal molt intensa de les pinedes, va fer que les poblacions minuessin molt. Actualment és una espècie vedada, està estrictament prohibit caçar aquest rosegador. Unes mesures serioses de millora forestal i la conservació d'arbres adults bons reproductors, augmentaria l'abundància de fruits i garantiria el futur d'aquest divertit i bonic rosegador. . L'aparellament sol ser de febrer a juny. Els mascles, durant l'època de zel, fan grans desplaçaments a la recerca de femelles. Les femelles, un cop han parit (de 3 a 4 cries), no es mouen dels voltants del niu. ■

Talp comú

Mamífer insectívor de la família dels tàlpids conegut pel nom de talp. Té el cos robust, gairebé sense coll, i el musell en forma de trompa de color rosat. Els seus ulls son diminuts, gairebé no visibles. No té pavellons auditius. Té les potes de davant fortes, amples, molt grans, dirigides lateralment, amb urpes llargues per poder gratar la terra. La seva cua és molt curta. Té el pèl fosc, envellut i brillant de color gris molt fosc, gairebé negre en la part superior, més clar en l'inferior. Té 4 parells de mugrons. Té l'olfacte, l'oïda i la vista poc desenvolupats, però els òrgans tàctils molt sensibles. La seva existència depèn de la naturalesa del sòl i de les condicions ambientals. Habita en galeries subterrànies llargues (talperes), que ell mateix construeix en prats amb vegetació densa i sòl lleuger, flonjo i fàcil d'excavar; també en boscos planifolis de poca densitat, en jardins i parcs. Amb les potes de davant excava galeries molt ramificades a uns 50 cm de la superfície del sòl, deixant muntanyetes de terra en la superfície. Sota d'una d'elles, es troba la cambra del niu, format amb fullaraca, moltes i herba. Si la terra és humida, les muntanyetes poden ser de fins a 1/2 m. d'alçada, amb el niu al seu interior. Cada sistema de galeries inclou solament un niu. Els mascles són més grans que les

femelles. Viuen de 3 a 4 anys. És un animal solitari, gairebé mai surt a la superfície. És actiu de dia i de nit. No hiverna. Acumula i busca aliment contínuament: cucs de terra, centpeus, cargols, granotes, petits mamífers, ous i cries d'aus que tenen el niu a terra. Els seus enemics són la marta, el teixó, el senglar, la cigonya, el mussol. Els sons que emet són crits, refilets com un ocell i xiulets aguts. Es considera una plaga pels cultius, ja que és present en àrees cultivades, sobretot en els horts, on poden causar importants destrosses. També ha estat perseguit per la seva pell. Malgrat això, és un animal que fomenta la regeneració del sòl en traslladar terres profundes a la superfície, permet airejar el terreny i elimina una gran quantitat d'invertebrats que poden ser perjudicials per a les collites. S'aparella d'abril a juny. La gestació dura 4 setmanes, i pareix 1 o 2 vegades de 2 i 6 cries. Aquestes obren els ulls als 22 dies, mamen durant 5 setmanes i s'independitzen. ■

Receptes franceses Gisela Auleda Caldés

Foiegras de volaille

Ingredients:
50 grams fetge de pollastre per persona
50 grams mantega per persona
(a temperatura ambient)
Vi blanc sec
Herbes provençals
Mantega
Sal i pebre

Coure els fetges recoberts de vi blanc afegint-hi les herbes provençals. Un cop cuits (es fan molt ràpidament), escórrer els fetges, triturar-los amb un "minipimer", juntament amb la mantega. Afegir-hi sal i prebre al gust i, si es vol, fins i tot una mica d'un bon conyac. Posar-ho a dintre d'un recipient de fang, si en tenim, i deixar-ho reposar a la nevera. Servir-ho a temperatura ambient amb torrades. És molt senzill, econòmic i ràpid de fer i quedarem molt bé a l'hora de l'aperitiu si tenim convidats.

Rataouille

Ingredients:
1 quilo de carbassons pelats i sense les puntes (perquè pot amargar el plat)
5 pebrots vermells
5 pebrots verds
3 cebes
4 alls
5 tomàquets
Bacó tallat fi
Oli
Sal
Alfàbrega (si pot ser fresca, millor)

S'hi poden afegir i/o canviar ingredients. Per exemple, s'hi pot afegir fonoll o posar-hi pebre vermell o una fulla de llorer. Segons el que posem o traiem, agafarà un color o un altre.

Per començar... Fer coure el bacó amb oli en una cassola gran i alta, i un cop daurat, posar-hi l'all i la ceba picada tot junt. Mentre es van coent l'all i la ceba, tallar a daus (1 centímetre), els tomàquets, els pebrots i els carbassons. Picar l'alfàbrega. Posar-ho tot a la cassola i tapar-ho. Remenar-ho de tant en tant per què no s'enganxi i deixar-ho a foc lent durant 2 o 3 hores perquè faci xup xup. Deixarà anar aigua, i més aviat ha de quedar caldós.

No sucari-hi el pa és un disbarat!

BON PROFIT!!!!

Transports

Alsina Graells

Tèlefon: Barcelona 93 265 65 92
E-mail: clientes@alsinagraells.es
info@alsinagraells.es
Web: www.alsinagraells.es

Horaris

Calaf - Igualada			
Calaf	Els Prats de Rei	Copons	Igualada
09:14 h	09:19 h	09:27 h	09:48 h
19:29 h	19:34 h	19:42 h	20:03 h
Igualada - Igualada			
Igualada	Copons	Els Prats de Rei	Calaf
08:27 h	08:48 h	08:56 h	09:01 h
17:57 h	18:18 h	18:26 h	18:31 h

Hispano Igualadina

Tèlefon: 93 804 44 51
Adreça: Passeig Verdaguer, s/n
08700 Igualada
Atenció al client: 902 44 77 26
de dilluns a dissabte de 8 a 21 h
E-mail: atencioalclient@hispanoigualadina.net
Web: www.hispanoigualadina.net

Horaris

Calaf - Igualada				
De dilluns a divendres feiners - Excepte Agost				
Calaf	Els Prats de Rei	Copons	Jorba	Igualada
07:15 h	07:20 h	07:30 h	07:45 h	08:00 h
15:15 h	15:20 h	15:30 h	15:45 h	16:00 h
De dilluns a divendres feiners - Agost, Nadal i Setmana Santa				
Calaf	Els Prats de Rei	Copons	Jorba	Igualada
07:15 h	07:20 h	07:30 h	07:45 h	08:00 h
15:15 h	15:20 h	15:30 h	15:45 h	16:00 h
Dissabtes feiners - Tot l'any				
Calaf	Els Prats de Rei	Copons	Jorba	Igualada
08:00 h	08:05 h	08:15 h	08:30 h	09:00 h
15:15 h	15:20 h	15:30 h	15:45 h	16:00 h

Igualada - Calaf				
De dilluns a divendres feiners - Excepte Agost				
Igualada	Jorba	Copons	Els Prats de Rei	Calaf
12:00 h	12:15 h	12:30 h	12:40 h	12:45 h
19:00 h	19:15 h	19:30 h	19:40 h	19:45 h
De dilluns a divendres feiners - Agost, Nadal i Setmana Santa				
Igualada	Jorba	Copons	Els Prats de Rei	Calaf
12:25 h	12:40 h	12:55 h	13:05 h	13:10 h
18:55 h	19:10 h	19:25 h	19:35 h	19:40 h
Dissabtes feiners - Tot l'any				
Igualada	Jorba	Copons	Els Prats de Rei	Calaf
12:25 h	12:40 h	12:55 h	13:05 h	13:10 h
18:55 h	19:10 h	19:25 h	19:35 h	19:40 h

Taxis

Parades a Igualada:
Passeig Verdaguer, s/n, Tel. 93 804 53 53

Telèfons d'interès

Ajuntament de Copons copons@diba.es	93 809 00 00
Consultori Mèdic	93 809 01 50
Assistentia Social	93 809 01 50
Àrea Sanitaria Rural	93 805 38 18
Associació Defensa Forestal	93 809 00 00
Bombers (emergències)	112
Ambulàncies i Emergències Mèdiques	061
Mossos d'Esquadra (emergències trànsit)	088
Mossos d'Esquadra (Igualada)	93 875 98 40
Protecció Civil Igualada	93 803 12 34
Repsol Butano	93 803 15 17
Repsol Gas Avaries	901 12 12 12
Fecsa	900 77 00 77
Aigües de Rigat	93 803 14 83
Telefònica Avaries	1002
Antena col·lectiva	616 52 23 13
Oficina Correus	93 809 00 33
Oficina Consorci Turisme Alta Anoia	93 868 03 66
Escola	93 809 01 42
Bàscula pública	93 809 00 00
Bibliobús Montserrat b.Montserrat@diba.es	616 98 83 52
Col·lecció d'eines tradicionals de fusteria	93 809 00 93 655 81 39 52
Tot Circ info@totcirc.com	93 809 00 81 686 83 72 25 646 29 45 72
Cal Manset (Allotjament rural) calmanset@altaanoia.info	93 809 00 97
El Refugi de Copons	93 809 01 27
Bar la Barraca	93 809 00 86
Queviures Mas	93 809 00 02
Fleca Lliró	93 809 00 75
Brodats Sala Farré, SCP	93 809 00 27
Escorxador Closa i Fills	93 809 00 36
Construccions Successors de Closa Serra, SCP	93 809 08 02
Fusteria Josep Tomàs	93 809 00 93 655 81 39 52

No callis, mulla't i digues-hi la teva!
Opinió, retalls d'història, actualitat, esports...
Tot té cabuda a Camí Ral.

I ara ens ho pots enviar per correu electrònic:
camiral@copons.net

CEDIDA PER MOSSÈN JOAN FREIXENET - RECTOR DE VECIANA

CEDIDA PER MOSSÈN JOAN FREIXENET - RECTOR DE VECIANA

CEDIDA PER MOSSÈN JOAN FREIXENET - RECTOR DE VECIANA

CEDIDA PER MOSSÈN JOAN FREIXENET - RECTOR DE VECIANA